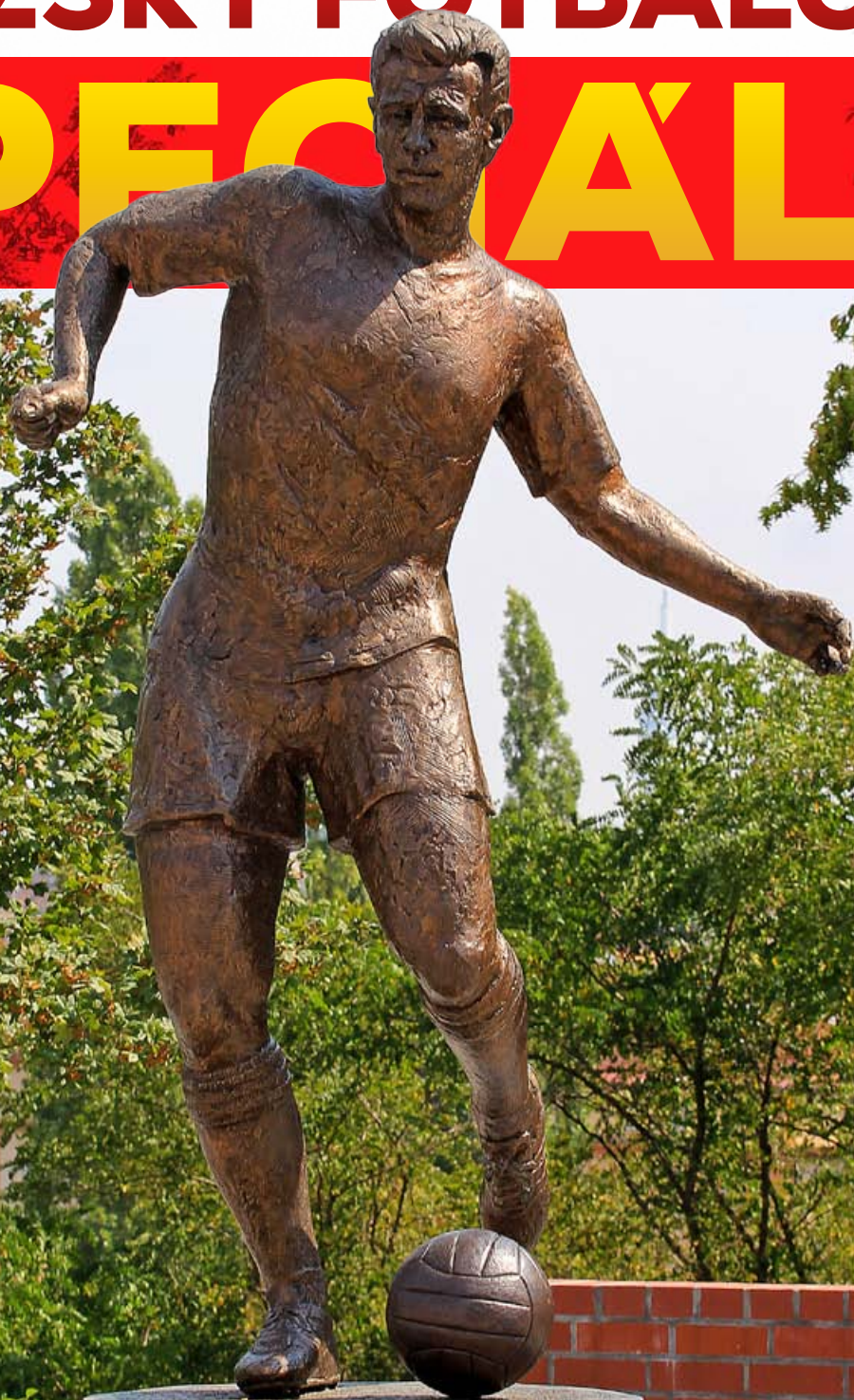

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIAL

LEGENDA

JOSEF MASOPUST

SRPEN 2015 | ZDARMA

ROZHOVOR PĚT A PŮL ROKU S DUŠANEM SVOBODOU | **TÉMA** ZANIKLÉ KLUBY | **STŘÍDÁNÍ** NOVÁ PRAVIDELNÁ RUBRIKA

Koho nehřeje fotbal,
toho zahřejeme my

 Pražská teplotárenská
Bezpečné teplo vašeho domova

Pražská teplotárenská a.s. • Partyzánská 1/7 • Praha 7 • www.ptas.cz

str. 2-6

ROZHOVOR

S PŘEDSEDOU PFS
DUŠANEM SVOBODOU

str. 14-15

LEGENDA

JOSEF MASOPUST

str. 20-21

TRÉNINK

PŘÍPRAVA MLÁDEŽE V NOVÉM

TÉMA
ZANIKLÉ KLUBY

str. 8-9

NEJ...
ČLENSKÁ ZÁKLADNA

str. 10-11

STŘÍDÁNÍ
TOMÁŠ FISCHER Z KRÁLOVIC

str. 12

MLÁDEŽ
TALENT TOMÁŠ HNÍZDIL

str. 16-17

PFS
CENA FAIR PLAY VÁCLAVA DROBNÉHO

str. 18

HISTORIE
DEN VELKÉHO NÁVRATU

str. 22-23

KLUB
FK KLÁNOVICE

str. 24-25

CIVIL
ANGLIČAN Z BOHNIC

str. 26-27

FOTO MĚSÍCE
+ WEB PFS

str. 28

EDITORIAL

Vážení sportovní přátelé!

S Pražským fotbalovým speciálem vstupujeme už do šesté sezony, a tak bylo na místě, abychom ho trochu učesali a pozměnili, což jsem dopředu avizoval. To se také stalo i přesto, že jste na mou výzvu o námětech skoro nereagovali. Asi jste s naším dílem naprosto spokojeni... To jsem moc rád!

Dovolte mi, abych konkrétní změny ve zkratce představil. Lehce oksličeného designu jste si asi všimli na první pohled – teď je víc v barvách Prahy a jasně demonstruje, co jsme zač. Vypustili jsme rubriku POD PALBOU představující rozhodčí. To však neznamená, že se na ně už nikdy nedostane! Lehkou změnou prošel TALENT, o němž se nyní dozvíte více.

A teď úplné novinky. Věřím, že vás zaujme rubrika NEJ..., kterou startujeme povídáním o největší členské základně mezi pražskými amatérskými kluby. Pak je zde STŘÍDÁNÍ, kde si pomyslnou štafetu budou předávat hráči či jiní zástupci z fotbalového hlavního města.

Úspěšný start do sezony 2015-16!

Lukáš Vrkoč
editor

VYCHÁZÍ ZA PODPORY:

PRA HA
PRA GUE
PRA GA
PRA G

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI PFS:

DNES **iDNES.cz**

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

ROČNÍK VI. – SRPEN | VYDÁVÁ: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozí 915/7, P.O. Box 2, 110 15 Praha 1 | KONTAKT: 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz | REDAKCE – EDITOR: Lukáš Vrkoč
| SPOLUPRACOVNÍCI: Jan Gruber (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jenšík (texty), Ondřej Hanuš, Pavel Jířík st. a Pavel Slaviček (foto), Soňa Charvátová (korektury), Antonín Plachý | GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., Máchova 21, 120 00 Praha 2 | DISTRIBUCE: GRAND PRINC MEDIA, a. s. | NÁKLAD: 5500 ks. | ISSN 1805-2541
| FOTO NA OBÁLCE: Pavel Jířík st.

ROZHOVOR

KRITICE SE NEBRÁNÍM!

DUŠAN SVOBODA MÁ ZA SEBOU PĚT KOMPLETNÍCH SEZON V ROLI PŘEDSEDY PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU. S ČÍM JE (NE)SPOKOJENÝ A CO CHYSTÁ?

TEXT: RADIM TRUSINA **FOTO:** PAVEL JIŘÍK ST., PAVEL JIŘÍK ML., ARCHIV AC SPARTA PRAHA, ARCHIV

K postu předsedy PFS patří různé oficiality.

V nejrůznějších žebříčcích se DUŠAN SVOBODA pravidelně umísťuje mezi nejmocnějšími osobami, které působí v českém fotbale. Známy je jako místopředseda představenstva Sparty, ligové kluby si ho zvolily do Výkonného výboru Fotbalové asociace ČR, kde zastává post místopředsedy, z místa předsedy Ligové fotbalové asociace řídí Synot ligu, k tomu je už pět a půl roku nejvyšším mužem na Pražském fotbalovém svazu. „Někdy bych potřeboval, aby těch zápasů bylo méně,“ usmívá se Svoboda, který figuruje i v několika firmách.

■ Dřív jste říkal, že rád utíkáte od velkého fotbalu k tomu malému, stále to platí? Nebo už při svém vytížení ani nestiháte utíkat?

Na to se nedá úplně odpovědět. Rozdíl mezi velkým fotbalem a Pražským fotbalovým svazem je ten, že prosadit nějaké věci a změny v rámci Prahy je jednodušší a rychlejší než prosazovat nějaké koncepční změny třeba v Synot lize. Nápadů máme všichni hodně, ale je otázka jejich realizace. V Praze spolupracuji s lidmi, za které jsem se postavil při volbách a zástupci klubů jim dali hlasy, takže je to pro mě jednodušší. Řekl bych, že je to dobrý doplněk. Člověk řeší nějaké věci v profesionálním fotbale, ale dost jich je spolu hodně provázaných. Díky tomu, že působím i na téhle úrovni, můžu hned vidět, jak mohou některé novinky zapůsobit směrem dolů, což je výhoda.

■ To jsme probrali funkcionářský únik. Co ten zápasový?

Zápasy nižších soutěží stíhám málo, primárně musím sledovat ligové duely, což samozřejmě souvisí i se Spartou. Ale na fotbal v Praze chodím i na nižší úrovni, než je liga.

■ Podle čeho si je vybíráte?

Podle dostupnosti, ale také podle toho, že už mám v klubech nějaké vztahy. Samozřejmě hraje roli i atraktivita zápasu. Když je zajímavé derby a mám čas, rád se zajdu podívat.

■ Nevadí vám, že se ze své pozice na fotbal nemůžete dívat v klidu a pořád vás někdo oslovuje?

Většinou lidi ani nevědí, že tam jsem, ale je to málo i z toho důvodu, že si

„Jako nejdůležitější vnímám, že je Pražský fotbalový svaz v Praze dobře zapsaný.“

prostě ligové a amatérské zápasy konkurují, proto bych to chtěl změnit.

■ Jaký zápas pražských soutěží jste viděl naposledy?

Finále Teskahor poháru, ale tam jsem samozřejmě nebyl inkognito, předával jsem ceny. Zápas měl dobrou atmosféru, čemuž pomohlo i prostředí stadionu Loko Vltavín.

■ Do funkce předsedy Pražského fotbalového svazu jste nastoupil v zimě 2010, máte za sebou pět a půl roku. Jaká to byla z vašeho pohledu pětiletka, když přeskochíme seznamovací půlrok?

Bilancovat se má, až když někde člověk končí. A já zatím nekončím. Hodnotit by to měl asi někdo jiný.

■ Zkuste to, prosím...

Co se za těch pět let určitě stalo, je, že se Pražský fotbalový svaz určitým způsobem zapsal do povědomí lidí. Chodím na nejrůznější jednání, potkávám hodně lidí a vždycky slyším:

Pražský fotbalový svaz? Ano, o vás víme! Podařilo se svaz jasně identifikovat, vzrostlo o něm povědomí. Není to jen věc, kterou vnímají kluby v podobě velkého grantu, kterým Magistrát hlavního města Prahy podporuje fotbal, ale je také dost projektů zaměřených na podporu mládeže. Teď naposledy na zdravotní osvětlu „Hraj zdravý“. Lidé si toho všímají a myslím, že to hodnotí pozitivně. První půlrok byl zkušební, jak už padlo, ne vše se povedlo, ne se vším jsem spokojený, některé věci časem skončily.

Jako nejdůležitější ale vnímám, že je svaz v Praze dobře zapsaný.

■ Takže se dá říct, že se věci ve vaší éře pohnuly správným směrem?

Mohly se pohnout ještě dál, umím si představit některé věci lépe udělané,

dříve zrealizované. Nikdy nebudu spokojený na sto procent. Všechno se dá posouvat dál. Na druhou stranu musím říct, že s některými projekty jsem spokojený hodně.

■ Mluvíte o tom, že některé věci mohly být dříve zrealizované. Není ale tady problém i ve vašem vytížení, že nestiháte schvalovat to, co vám kolegové předloží?

(usmívá se) To je pravda, den má 24 hodin a člověk se musí věnovat i něčemu jinému než fotbalu. Postupně se to ale zlepšuje tím, jak se rozšiřuje okruh lidí kolem mě. Dřív to opravdu byla nechci říkat one man show, ale hodně věcí jsem táhl osobně. Po pěti letech se vytvořil tým, který mi významně pomáhá, což je hodně cítit.

■ Kolik času denně trávíte telefonováním?

Jsou to jednotky hodin. Že bych osm hodin v tahu telefonoval, to asi ne. Ale na telefonu a tabletu trávím opravdu hodně času. A taky v autě. (znovu se usmívá)

■ Nenapadlo vás někdy, že byste se při zmiňovaném vytížení vzdal

Šéf pražského fotbalu rád poslouchá názory lidí.

funkce předsedy Pražského fotbalového svazu, což je váš jediný post mimo profesionální fotbal?

Jsem v půlce volebního období, můj mandát je daný ještě na dva roky. Práce pro svaz mě zatím vždycky bavila a baví, i když neříkám, že bych jen kvůli tomu měl být předsedou. Co bude dál, o tom jsem ještě nepřemýšlel. Co bude za dva roky, to vůbec neřeším. Vážně ne.

■ Pomáhá vám vaše pozice v profesionálním fotbale při jednáních ohledně Pražského fotbalového svazu?

To pomáhá hodně. Neříkám, že tím, že jsem ve vedení Sparty a místopředseda FAČR, tak je to automaticky otvírač dveří, ale někdy toho ve prospěch svazu v dobrém využívám, dostanu se tak k lidem, ke kterým bych se pouze jako předseda PFS nedostal...

■ Do funkce jste přišel jako nepříliš známý obchodní ředitel Sparty. Jak od té doby vzrostla vaše popularita?

Nemůžu říct, že by mě nikdo nezařadil na ulici, na fotbale nebo v restauraci. Ale není to nic, co by mě obtěžovalo. A taky nemůžu říct, že mě všichni chválí! (směje se) Když jste ve Spartě a nevyhrajete titul, tak vám to každý připomene, řekne vám, jak by se to mělo dělat. Že bych ale pociťoval vložení negativní reakce, to ne. Kritické ano – a já se kritice nebráním. Jsem otevřený čemukoliv, pokud to má slušnou formu.

■ Máte nějaký příklad?

Dostávám poměrně hodně e-mailů s podněty či kritikou. Všechny se snažím zřadovat.

■ Jaké náměty převažují?

Když se stane v Synot lize malér s fanoušky, tak jsou na to reakce, proč to neděláme tak a tak. Když se v Praze blíží vyúčtování velkého grantu, tak jsou podněty, co by klubům ulehčilo práci. Lidé se ozývají také ve chvíli, když se nějakému rozhodčímu nepovede zápas. Že by tam byl ale vloženej převažující trend, to nevidím. A upřímně jsem za ty reakce rád, znamenají totiž, že na tom lidem záleží.

■ Odpovídáte na všechno osobně?

Snažím se všechno vyřídit, když ne osobně, pošlu to dál příslušným lidem a chci, aby mi dali zprávu, jestli byla kritika oprávněná. Některé věci absolvuji sám. Zatím to není v míře, že bych to nebyl schopný zvládnout. Na co ovšem nereaguji, tak na anonymní podněty.

■ Kde jsou v práci a potenciálu svazu z vašeho pohledu mezery?

V množství mládeže, která začíná hrát fotbal. V tom vidím velký potenciál a dívám se na to jako na svou největší výzvu. Mládeži věnuji nejvíc energie. Snažíme se to zaštitit už z PFS, dát všemu nějaké parametry. Nejde to ovšem bez toho, aniž by se k tomu

množství neregistrovaných dětí. Tím, že se na turnaj přihlásí, dávají najevo, že je fotbal musí bavit. Čekal bych tam zástupce všech klubů, kteří budou chodit a oslovovat děti. Je dobře vidět, kdo na tyhle akce chodí. Některé kluby to ale vůbec neřeší a pak si stěžují, že děti nejsou. Přitom nábor nových hráčů do pražských klubů je jeden z hlavních smyslů akce, aby děti začaly hrát fotbal. V Praze je to jeden z ideálních sportů.

■ Pro děti existuje několik projektů. Máte v hlavě ještě nějaké další?

Ještě mám v hlavě jeden velký projekt, který je svým rozsahem stejný, jako když sečtete ty všechny dnešní

stropu ohledně počtu registrovaných dětí?

Zdáleka ne!

■ Když jste začínal, sliboval jste pro kluby také poradně-právní centrum a on-line účetnictví. To jsem nikde nezaznamenal. V jakém jsou tyhle dva projekty stádiu?

Účetnictví skončilo na tom, že ho všichni musejí vést podvojně, takže se to vyřešilo samo. Co se týče poradenství, tak tím, že se podařilo získat velký grant, přes který distribuujeme peníze do klubů, tak to poradenské centrum je přímo na sekretariátu svazu.

■ Jedním z bodů při vašem znovuzvolení byl příslib toho, že peníze budou dostávat ti, co je potřebují, aby granty nečerpali jen ten, kdo někoho zná. Jaký je tedy klíč rozdělování peněz?

Jsou jasné daná kritéria a parametry, podle kterých se ty prostředky rozděluje. Samozřejmě se to vyvíjí. Žádný systém není na začátku absolutně spravedlivý, ale na základě připomínek a ohlasů se snažíme vše upravovat tak, aby problematiku postihl v celé šíři. Každý klub má svá specifika, nedá se to ve sto procentech vyřešit dokonale. Je to i o intenzivní debatě s politickou reprezentací Prahy, protože musíme respektovat jejich pohled, oni určují ty rámcové podmínky. Doufám, že peníze z magistrátu budou i dál. V minulé sezoně to bylo 52 milionů, teď by to mělo být 50 milionů. Taková suma je schválená na další rok a bude opět rozdělena mezi pražské kluby.

■ Také jste plánoval vybudování vlastního sportovního střediska s odpovídající infrastrukturou.

V současné době takhle myšlenka spí a dál ji nerozpracováváme. Areál, kde jsme to chtěli realizovat, se nám nepovedlo získat.

■ Kde vůbec berete pro různé projekty inspiraci?

Hodně v zahraničí, to se týče hlavně mládeže a ligy. Taký se od rána do večera bavím s lidmi, pohybují se mezi nimi a vnímám jejich problémy. Fotbal

„Mládeži věnuji nejvíc energie, počet projektů je už konečný, teď budeme rozvíjet ty stávající.“

výrazně přihlásily kluby. Mezi nimi jsou velké rozdíly. Dobře je to vidět na náborových akcích, kdy se jim některé kluby věnují intenzivně, některé téměř vůbec. Pořádáme turnaj Dětský fotbalový pohár pro kluky a holky z prvních a druhých tříd. Je tam velké

dohromady. Zatím promýšlím, jak sehnat peníze a tým lidí, protože by to byla organizačně hodně náročná záležitost. Chtěl bych projekt dotáhnout, ale víc teď říkat nebudu.

■ Takže fotbal v dnešní konkurenci sportů ještě nedosáhl

zajímá skoro každého, každý ho sleduje, a možná mám výhodu, že znám a jsem v kontaktu s mnoha lidmi, co jsou mimo fotbal, ale mají na něj svůj pohled.

■ **Zdá se mi ale, že je těch projektů někdy až moc, některé zapadnou nebo skončí, jak jste sám řekl. Nebylo by lepší ubrat?**

Je to tak, ale když to nezkusíte, tak nevíte. Třeba turnaj, který jsme dě-

prezentovat, že už jsme udělali to a to, pak je to trochu jednodušší. Peněz je ale méně, než kolik bychom jich potřebovali. Je to dřina, konkurence ostatních sportů je velká.

■ **Jaká je vlastně finanční situace Pražského fotbalového svazu?**

Dluhy nemáme, ale můžeme utratit jen to, co vyděláme. Množství projektů je úměrné tomu, kolik máme peněz. V okamžiku, kdy by se nám

„Soudržnost mezi amatérským a profesionálním fotbalem by měla fungovat víc, než je tomu teď.“

lali v létě na Vltavínu, ukázal, že tohle není cesta. Rád bych dotáhl ten velký projekt, jinak je počet věcí pro mládež už konečný, budeme rozvíjet ty stávající.

■ **Vaše projekty ocenila i mezinárodní fotbalová asociace UEFA, že? Tour de club dostala bronzovou medaili v Grassroots projektech. To mě moc potěšilo.**

■ **Jak je to vůbec náročné se sháněním financí pro Pražský fotbalový svaz? Je to těžší nebo lehčí, než když jste v roce 2010 nastupoval?**

Není to určitě lehčí, než to bylo. Samozřejmě máme nějakou historii, když někde přijdeme, můžeme se

nedařilo získávat peníze, bychom museli redukovat projekty. Když jsem na svaz přicházel, byl tady určitý fond a úspory z minulosti. Ty prostředky nebyly malé. Já na ně nesáhám, rád bych, aby ta částka byla ještě vyšší, až budu jednou končit.

■ **Jednou z vašich vizí bylo platit za všechny kluby a jejich týmy v mládežnických soutěžích náklady spojené s rozhodčími. Povedlo se?**

Dřív svaz proplácel odměny rozhodčím až do kategorie žáků, nově se tyto náklady dají vyúčtovat v tom systémovém grantu.

■ **Jak si vlastně vede společnost PFS Marketing? Kolik peněz za-**

jišťuje? Ideální představa byly čtyři miliony korun ročně.

Je to kolem tří milionů korun ročně.

■ **Přeskočme od financí ke vztahům ve fotbale. Pál jste si, aby se vylepšily vazby mezi profesionálními kluby a těmi amatérskými. V jakém je to podle vás stádiu?**

V tomhle je mezera a rezerva. Profesionální a amatérský fotbal by se navzájem neměl vnímat jako konkurence. Někdy cítím tendence se tro-

chu vůči druhé skupině vymezovat, ale soudržnost by měla fungovat víc, než je tomu teď. I proto vznikl projekt Tour de club, kdy zástupci profesionálních týmů objíždějí ty amatérské a snaží se jim poskytnout část svého know-how. Ideální symbiózu si představuji tak, že profesionální klub poskytne zázemí a know-how amatérským klubům. Profesionální klub tak představí kus sebe. Amatéři zase podpoří profiky tím, že nebudou hrát mistrovské zápasy ve stejný čas, což umožní

Dušan Svoboda

INZERCE

kasa.cz

jděte rovnou ke kase

Osobní přístup v prodejně internetového obchodu.

V každé prodejně **KASAHOUSE** můžete využít náš školený personál.

**TISÍCE
POLOŽEK**
za internetové
ceny skladem

5 MINUT
bleskurychlé
odbavení

**REKLAMACE
DO 30 DNÍ**
řešíme výměnou

www.kasa.cz

Skorkovská 1511, 198 00 Praha 9-Černý Most
V Oblouku 266, 251 01 Průhonice/Čestlice

PO-PÁ 8-20
SO-NE 9-19

841 800 800

hráčům a jejich rodinným příslušníkům nebo kamarádům jít se podívat na ligu. To je takový malý příspěvek, ale taky důležitý. Jeden druhému mají co nabídnout, nemají si moc co vzít, takže to nejsou konkurenti.

■ **Vy jste tenhle projekt, kdy chcete, aby se posunuly začátky amatérských soutěží tak, aby nekolidovaly se Synot ligou, už představil. Vyvíjí se to nějak?**

Na losovacím aktivu jsem o tom mluvil, teď se to pokusíme uvést do života v rámci nějakých pilotních kol. Nechci, a to už poněkoličkáte opakuji, nikoho nutit, aby si stanovil výkop na jiný čas, než si myslí, že by ho měl mít. Rád bych ale lidi z klubů přesvědčil, že je to ku prospěchu fotbalu. Bohužel se v Synot lize pohybujeme v nějakých číslech návštěvnosti (průměrná návštěva je těsně pod 5 tisíc diváků na zápas – pozn. red.), a když na Synot ligu přijde třeba o 500 lidí víc, tak je to v našich podmínkách docela zajímavé číslo. Nemyslím si, že by se tím nějak rapidně zvedly návštěvy, ale je to jeden z dalších vstřícných kroků.

■ **Jaké byly první reakce klubů na losovacím aktivu?**

Nebyly nijak kritické, návrh se neseťkal s nevolí. Ale uvidíme až potom, co se tak odehrají první zápasy. Nechci lidem, kteří dělají fotbal zadarmo ve svém volném čase, komplikovat život. Na to jsem senzitivní. Žádné nakazování, ale vysvětlování ano. Je to plus pro obě strany.

■ **Po minulé sezoně se hodně řešilo, že kluby na všech úrovních se nehrnou do vyšších soutěží. Platilo to i pro Pražskou teplotní přebor. Co tomu říkáte? Berete to i tak, že se pražským klubům v přeboru líbí a nechtějí ho opouštět?**

Interpretace, kterou jste mi nabídl, je velmi lichotivá. (usmívá se) Spíš si ale myslím, že je to odraz ekonomické situace amatérského fotbalu. Hrát přebor neznamená tak velkou ekonomickou náročnost jako divize, kde musíte cestovat a přibývají vám náklady. Také je v Praze víc zajímavějších zápasů, protože téměř každý je derby. Na druhou stranu je asi potřeba říct, že kdyby byly pražské soutěže špatně řízené a nefungovaly, tak by asi snaha jít nahoru byla větší. Ale není to tak jednoduché.

■ **Z přeboru jste chtěl mít v rámci Prahy premiovou soutěž. Jste spokojený s tím, jak vypadá?**

Víte, že já nejsem spokojený asi nikdy, ale popularizace soutěže a všechno okolo, to je jedna z věcí, která se hodně posunula. Ale musíte se na to zeptat lidí, kteří přebor hrají nebo ho sledují, jak se jim líbí. Mně ano.

■ **Jak jste na tom vůbec se znalostmi, co se týče taktických věcí a herních systémů? Když jste začínal, přiznal jste, že fotbalu moc nerozumíte. Změnilo se něco za ty roky vedle Daniela Křetínského? On je známý tím, že sleduje moderní trendy, o herních systémech rád diskutuje a vyzná se v nich.**

Dan je v tomhle trochu jinde, to myslím v dobrém. Fotbal jsem na nějaké úrovni nikdy nehrál, tak mu úplně rozumět nemůžu. Ale po deseti letech v něm, kdy jsem viděl stovky zápasů, bavil se se stovkami hráčů a trenérů, rozebíral fotbal na různých fórech, mám na věci nějaký názor. K úplnému pochopení, abych mohl být rovnocenným partnerem do debat, k tomu mi ale chybí právě ten osobní prožitek. Já u debat jsem, ale spíš poslouchám. Proto se držím věcí, kde si myslím, že můžu něco nabídnout. To se týká obchodních a ekonomických záležitostí či marketingu – podle svého vzdělání. Principy řízení fotbalového byznysu jsou stejné jako u jakéhokoliv jiného byznysu. Něco jiného se z toho snaží udělat fotbalisté, kteří rádi říkají, že fotbal je jiný a že se něco nedá. Ne, já říkám, že se to dá! Na hřišti a v kabině to není moje parketa, ale co se děje v patře, na to si docela věřím. Každý se má držet svého kopyta...

■ **Už jsme se bavili o tom, že jste v půlce mandátu. Co kdyby byly volby teď? Kandidoval byste na předsedu Pražského fotbalového svazu i potřetí?**

To je spekulativní otázka. Pokud budu cítit podporu, tak budu vždycky vážně zvažovat, že bych pokračoval. Ale pokud budou sílit hlasy, že by měl přijít někdo čerstvý... Hlavně to nejsou prezidentské volby, že by proti sobě měli jít vyhranění kandidáti. Když se ohlédnu těch pět a půl roku zpět, tak tenkrát byla Praha rozdělená na dvě půlky a mezi mnou a Jindrou Rajchlem byl rozdíl jen pár hlasů. Atmosféra nebyla, když to srovnám dnešní optikou, příjemná. Jediné, co nechci, aby se to do téhle atmosféry vrátilo znovu. Ať budou předsedou já, nebo někdo jiný. ■

S druhým místopředsedou Karlem Horčíkem

Předat pohár a medaili? Samozřejmě!

I do televize je o činnostech PFS třeba promluvit...

BUĎTE VIDĚT

VAŠI NABÍDKU DOSTANEME
K REÁLNÉMU ZÁJEMCI

ŽÁDNÉ ZBYTEČNÉ
NÁKLADY ZA TISK!

VICE JAK 1 500 DISTRIBUČNÍCH MÍST!

TEL.: +420 777 612 479 | WWW.GPMEDIA.CZ

ZAJISTÍME EFEKTIVNÍ DISTRIBUCI VAŠICH PROPAGAČNÍCH LETÁKŮ, KATALOGŮ, FIREMNÍCH MATERIÁLŮ A DALŠÍCH TISKOVIN | **VYSOKÁ MÍRA ZPĚTNÉ ODEZVY** | VÝBĚR LOKALIT PŘIZPŮSOBÍME VAŠIM POTŘEBÁM | **PŘESNÉ SLEDOVÁNÍ VAŠÍ DISTRIBUCE** POMOCÍ ČÁROVÝCH KÓDŮ - **S NÁMI VÍTE, KDE SE NACHÁZÍTE!** MÁME REALNÉ VÝSLEDKY

TÉMA

ZMIZET JAK MÍČEK NA PINGPONG

KAM SE PODĚLY KDYSI ÚSPĚŠNÉ PRAŽSKÉ KLUBY?

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

SK Libeň roku 1947 před jedním z posledních ligových zápasů na Korábě: zleva stojí Zima, Moravec, Hamrlík, Lampl, Cabrnch a Filip, před nimi Novák, Krenk, hokejový gólman Červený, Vokoun a Záhora.

Jako všechny organizace a spolky také fotbalové kluby podléhají věčnému koloběhu života. Jedny zanikají, jiné se zase rodí. Už od třicátých let byl početný úbytek malých klubů hlavního města způsobován především ztrátou domovských hřišť, ustupujících výstavbě nových a nových obytných čtvrtí. To se dalo pochopit. Ale ve zlomových chvílích historie všechen pohyb ztrácí svůj přirozený řád. Co se budovalo desítky let, často přes noc končí v troskách. A české dějiny byly v posledních sto letech mimořádně pohnuté...

Z deseti pražských klubů, které před devadesáti lety sehrály první ročník naší nejvyšší soutěže, čtyři už neexistují – konkrétně DFC, SK Libeň, Čechie Karlín a Nuselský SK. Posledně jmenovaný se už jako Slavoj Praha po závěrečném dějství řady ztrát svého hřiště spojil s fotbalisty z Podolí. A nakonec došlo i na Čechii Karlín, která také kdysi patřila k pražské nižší šlechtě. Kroniky Nuselského i Čechie zaznamenaly i sérii úspěšných zahraničních zájezdů. NSK si v Lisabonu zahrál i s Benfikou!

Další dvě legendy prošly klinikou smrti: Bohemians (roku 1925 ovšem ještě AFK Vršovice) málem zmizeli ze světa právě na prahu stoletého jubilea v roce 2005; do života je vrátila jen okamžitá a dojmavě nezapomenutelná záchraná akce nejvěrnějších fanoušků. Zato Viktorii Žižkov trvalo třináct let, než se po zániku z roku 1952 vrátila na fotbalovou scénu. A v současnosti, paradoxně ve sportovní, jež jí otevřela možnost návratu do Synot ligy, se zřítíla do nového kola finančních trampot. Snad je staroslavný klub ve zdraví přežije...

SMUTNÝ KONEC „DEFICITU“

Jako první z exilových mužstev opustil pražskou fotbalovou scénu DFC Prag, plný titulem Deutscher Fussball Club. Roku 1896 jej založili hráči, kteří dali sbohem původně veslařskému klubu Regatta. V časech, kdy pražskému a tím pádem všemu českému fotbalu suverénně vládla Slavia, byl DFC jejím nejvážnějším domácím soupeřem. Jeho barvami byly modrá a bílá. Slovní hříčkou s iniciálami se mu říkalo „Deficit“. V řeci ekonomů to znamená schodek, převýšení výdajů nad příjmy. Ale přezdívkou nebyla myšlena hanlivě, vždyť ji s největší pravděpodobností dali do oběhu sami příznivci klubu. Po většinu času na tom ostatně nebyl zle, mohl si dovolit angažovat i anglické profíky. Měl štedré mecenáše, jak se říkávalo sponzorům. Roku 1924 se mezi prvními přihlásil k profesionalismu, ale po prvním roč-

níku ligu opustil, i když v ní skončil čtvrtý za oběma „S“ a Viktorií. Soutěž tehdy přešla z gesce asociace pod vládu Středočeské župy a v té nebyl DFC členem; německá menšina u nás měla v rámci asociace svůj fotbalový svaz, jehož kluby hrály své vlastní soutěže. Nechal se tedy reamaterizovat, roku 1931 dokonce vyhrál amatérské mistrovství republiky. Do ligy se vrátil roku 1934, ale to už patřil jen k průměru. Činnost ukončil na podzim 1938; nechtěl mít nic společného s henleinovskou pátou kolonou, která rozvracela republiku. Ale ani ona s ním.

Většinu členů i fanoušků klubu tvořili pražští Židé, a tak ho nacisté bezprostředně po svém vpádu do zbytku zmrzačené země v březnu 1939 rozprášili a jeho majetek zabavili. Stadion v jihovýchodním cípu letenské pláně, v těsném sousedství tehdejšího do-

V černobílém provedení působí snímek z roku 1948 dost zmateně. Antonín Bradáč ze Slavia se probíjí zadními řadami rovněž sešivané, ale modrobílé karlínské Čechie (zleva Provalil, Žák a Jelínek).

SK Smíchov roku 1909, kdy senzačně zdolal 3:1 „neporazitelnou“ Slavi: zleva Richter, Hajný, Jirásek, Pelikán, Hájek, Čížek, Dittrich, A. Kovařovic a Karásek, v pokleku Jelínek a K. Kovařovic.

První zmizel DFC... Na snímku z roku 1922 se zleva představují Taussig, Kuchynka, Wachtler, Sedlacek, Krombholz, Angličan Less, v textu vzpomínající Patek, Bobor, Tintik, Mahrer a Henneberger.

Viktorka Žižkov z bleskového turnaje pražské elity v létě 1950: zleva M. Procházka, Fabanka, Zeman, Sedlák, Valenta, Šlesinger, Pražský, Z. Procházka a Jareš, před nimi hokejový reprezentant Sekyra a Rousek.

mova Slavie, se stal sportovní základnou pražské okupační posádky. Slavia pak žila v obavách o svou budoucnost. Co když okupanty napadne zabrat i sousední sportoviště? V Brně takový osud potkal její jmenovkyni... A ne že by v Praze podobné záměry chyběly. Říkalo se, že Slavii pomohl ochránit Adolf Patek, někdejší útočník DFC a Sparty a v okupačních časech sportovní instruktor wehrmachtu.

KDYŽ SE KÁCÍ LES...

Po únoru 1948 bylo v našem sportu a ve fotbalu zvláště všechno vzhůru nohama. Noví vládcí našli zalíbení ve věčných reorganizacích, které dosáhly fantasmagorických rozměrů. Když se rozhodli všechnu tělovýchovu a sport začlenit do podniků, podepsali ve velkých městech a na prvním místě samozřejmě v Praze rozsudek smrti nad množstvím větších i docela malých, ale vesměs čilých klubů opřených o spoustu nezištných obětavců. Ty teď valnou většinou nahradili dosazení funkcionáři, kteří se spíše než ve fotbalu vyznali v tématech politického školení.

Ze známých pražských klubů tomuto řádění první padl za obět populární žlutočervený SKEP, klub pražských Elektrických podniků – ve fandovské řeči „Tramvajáci“. Řadě aktivních odborů dominoval fotbal, který se ve čtyřicátých letech stal štikou elitní Středočeské divize. Po únorovém puči se SKEP přejmenoval na Dynamo (v té době u nás nikdo neměl tušení, že v SSSR ten název nenesou kluby energetiků, ale všemocného a obávaného ministerstva vnitra). Snad už sám název rozhodl o tom, že politická místa Slavii spojila s tímto klubem a tím jí při-

pravila o staroslavné jméno. Dynamo vlastně Slavii po jejím vyhnání z Letné (na konci roku 1950) přivedlo i do Edenu; to ono vyhlásilo už dva roky předtím plán vybudovat tam velký stadion.

Spartu nejprve včlenili do Bratrství; to byl podnik zastřešující síť prodejen potravin. Byl to formální nesmysl, jakých v té době bylo jako hub po dešti. Co mohl takový patron sportovcům nabídnout? Druhý pokus už byl realističtější: Sparta se zapojila do někdejší Českomoravské strojírně, která se teď jmenovala ČKD Sokolovo. Mělo to háček, pod křídla podniku se už dva roky předtím uchýlil exligový SK Libeň. Pro svévolné bořitele tradic to ovšem nebyl sebemenší problém. Klub, který vznikl roku 1903, měl za sebou půl tuctu ligových ročníků (a nemusely být poslední) a v ČKD přijal za vlastní některé chudší sousedy, většinou bez vlastních hřišť, se teď škrtem pera stal spartánským B-mužstvem! Jeho staré dobré hřiště Na Korábě pak kromě onoho béčka sloužilo i spartánské mládeži. A ještě na přelomu padesátých a šedesátých let na něm hrávala II. liga Admira (tehdy úředně Dynamo Kobylisy Vozovna), protože fanoušci z jiných pražských obvodů si tam našli cestu spíše než na její tehdejší stánek u kobylišké střelnice. I zrušení hřiště bylo aktem zbytečné svévolí...

Doba posedlá slučováním zlikvidovala tehdy v Praze ročně desítky klubů. Osud Libně sdílel třeba i agilní Slavoj VIII, který sídlil na pomezí Libně a Vysočan v místech dnešního spartánského ragby. Béčkem Bohemky, klubu z druhého konce města, se stal, když byli i Klokani začleněni do ČKD Stalingrad, někdejší Kolbenky. Jeden pro-

blém tam odpadl; erbovními barvami Slavaje byly také zelená a bílá.

Co chybělo, aby podobně dopadl i jeden z vůbec nejstarších a nejoblíbenějších klubů? ČAFC, který přišel na svět už roku 1889, se zčistajasna ocitl v podniku Stavomontáže, do kterého o něco dříve zapojili Spartu Krč. Kdo pozdě přijde... Bez ohledu na patero odehraných ligových ročníků se tak i Čafka načas stala béčkem. Málem ji to stálo život. Nakonec se znovu osamostatnila, ale většinu památných trofejí jí to už nikdy nevrátilo. Kdo ví, kde jim je konec...

O „převelení“ Viktorky dokonce až za tehdejší hranice metropole, do Avie a tím pádem do Čakovic, už jsme psali. Ale podobně v té vykloubené době v Praze zaniklo mnoho menších klubů. Některé zcela beze stopy. Jiné se staly béčky, popřípadě dokonce céčky těch, kterým se podařilo přežít. Jenže i to většinou znamenalo pohřeb bez poct. Co je mužstvo bez fanoušků? A kdo by fandil céčku někoho, ke komu nic necítil?

MUSELO SE TO STÁT?

Ruku na srdce: fotbalové křivdy padesátých let, jakkoli byly kruté, bezohledné a veskrze nesmyslné a zbytečné, nelze srovnávat s často i krvavými zločiny totality. Ale ani proti nim nebylo dovolání, i ony byly svévolí, která vedla jen do slepé uličky dějin. Po listopadu 1989 se dal očekávat návrat tam, kde byla o čtyři desetiletí dříve přerušena cesta zákonitého vývoje. Všeobecně se očekával návrat k dobrým tradicím. Jenže i na fotbalové trávě začala řádit zpočátku tolik vzývaná „neviditelná“ ruka trhu. Kdo

má rád fotbal, nemůže mu nebyť líto někdejšího SK Smíchova. Černobílý klub, který dlouho nemohl najít domov v rodné čtvrti, byl založen roku 1900 nejprve jako kroužek, který nemusel mít c. k. místopředselským úřadem schválené stanovy. Plnokrevným klubem se stal až o tři roky později a „vál“ na Císařské louce, kde autor tohoto vzpomínání roku 1947 poprvé oblékl opravdový dres, získal teprve roku 1920. Kdo dnes ještě ví, že o čtyři roky dříve zdědil po Spartě její původní (a své první vlastní) hřiště v místech, kde stojí Národní technické muzeum?

V říjnu 1957 se SKS – to už jako Spartak Tatra – přestěhoval z ostrova na známé hřiště na smíchovském nábreží, které se díky šťastnému nápadu trenéra Václava Blažejovského, někdejšího ligového borce Polabanu Nymburk, Sparty a Slavaje Liberec (jinak ovšem odchovance SKEPu), stalo každoročním domovem populární pražské zimní škvárové ligy. I toto hřiště se však naprosto nečekaně vytratilo z plánu města. A s ním zanikl i klub. A Čechie Karlín? Modrobílé sešívání s červenou hvězdou na srdci se v době, od které by nikdo nic takového nečekal, stali nejprve vlastnictvím tehdejšího majitele Viktorky a tím pádem jejím béčkem. A když přišla také o proslulé hřiště na Invalidovně, jedno z posledních v pražské kotlině metropole, nakonec zanikla i ona – klub, který šestkrát skončil v ligovém propadlísti a šestkrát se dokázal do elitní soutěže vrátit... Její jméno od doby nese tým v předměstské Dubči. Ironickou hříčkou historie se kdysi jmenoval i Viktoria...

Snímek z roku 1947 představuje tým Slezské Ostravy, ale především ukazuje tehdejší prostředí už neexistujícího karlínského hřiště na Invalidovně, které bezhlavý byznys proměnil v golfové odpaliště.

NEJ...

ČLENSKÁ ZÁKLADNA? TEMPO VÍTĚZÍ!

FC TEMPO PRAHA MÁ 656 REGISTROVANÝCH OSOB, COŽ JE NEJVÍC Z AMATÉRSKÝCH KLUBŮ V PRAZE

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: PAVEL SLAVÍČEK

To, o čem se dřív jen mohlo spekulovat, se dá dnes lehce spočítat: 656 hráčů, funkcionářů či fanoušků je u Fotbalové asociace České republiky zaregistrováno za FC Tempo Praha, o. s. Lépe na tom není žádný jiný klub z hlavního města, který působí mimo profesionální soutěže. „Jestli bude jednou Tempáků tisíc? Vyloučené to není,“ usmívá se Jiří Trunečka, předseda výkonného výboru FC Tempo Praha.

■ Jak složité bylo dostat se do pozice klubu, který má nejvíc členů v Praze?

Složité bylo zvednout klub z pozice, kdy před dvanácti lety měl v přípravce jeden tým a kolem deseti dětí. Mysleli jsme, že rozjedeme velké náborové akce a děti přijdou samy, ale trvalo to roky. Dali jsme dohromady týmy přípravek, tehdy to byly ročníky 1994 a 1995, ale před nimi byla obrovská meze a chyběla kvalita soutěží, která samozřejmě děti, respektive jejich rodiče zajímala. A pak samozřejmě, což jsme si v úplných začátcích ne zcela uvědomovali, bylo možná ještě těžší vytvoření skutečně dobrého vedení jednotlivých týmů. Právě současná mimořádná kvalita trenérů u všech ročníků je spolu se strategickou polohou našeho areálu mezi velkými sídlištními celky hlavní příčinou vysokého počtu dětí, o které se staráme.

■ Co pro vás tenhle primát znamená? Berete to hodně prestižně?

Bereme to střídmě. Jako fakt, který snad svědčí o tom, že se dětem dobře věnujeme, jako ocenění práce našich trenérů. Těší nás to a vážíme si toho, protože podle evidence FAČR se pohybujeme na úplné špičce mezi kluby nejen z Prahy, ale celé republiky. Nicméně ani tak to nebereme jako nějaký cíl, snad jako průvodní jev toho, že jdeme po správné cestě.

■ Vnímáte to i tak, že je tak vysoký počet členů v dnešní době větší úspěch než případné postupy a vítězství na hřišti?

Priority máme nastavené celkem jasně. Úspěchem jsou šikovné děti, které fotbal baví a které se v něm zlepšují. Pokud jich bude co nejvíce, budeme rádi. Snažíme se, aby trenéři dětí nebyli vystaveni žádnému tlaku na výsledek. Snažíme se vysvětlit i rodičům, kteří někdy tuto ambici mají, že prioritou je rozvoj individuálních schopností dětí. Trenéři to naštěstí vědí dobře. Ale jestli budeme mít dětí nejvíce v republice, nebo budeme v tomto směru třetí, není rozhodující.

■ Jste s počtem 656 členů spokojeni, nebo máte ještě vyšší ambice?

Naší snahou je nabídnout fotbal jako zábavnou hru a smysluplné využití volného času co největšímu počtu dětí. Určitě máme dobré předpoklady starat se ještě o více dětí, pokud jde o počet trenérů zapojených do přípravy jednotlivých týmů. V současné době je to 57 trenérů, drtivá většina s licencií nebo ji studuje, v čemž se je samozřejmě snažíme maximálně podporovat. Dobře jsme na tom také, pokud jde o zázemí. Díky rozšíření budovy šaten má každý tým Tempa svoji šatnu. Obrovským limitem je však hrací plocha. Dvě přírodní trávy a pouze malé tréninkové hřiště s umělou travou zájmu dětí nemůže stačit. V zimních měsících nemají v našem areálu kde trénovat a musejí kočovat po Praze. Na jaře a na podzim, kdy lze přírodní trávu používat, je skrze počet dětí soustavně mnohonásobně

přetěžována, což má negativní vliv na její kvalitu. Někdy si na to stěžují i soupeři. Ale máme poslat děti na celý trénink do lesa nebo někam na betonové plácky? Pokud se nám podaří zrealizovat plánovanou přestavbu jednoho hřiště na hřiště s umělým povrchem, získáme kapacitu pro další stovky dětí, které by mohly na Tempu hrát.

■ Některé kluby berou při náborech všechny děti, dá se říct, že vy už si můžete vybírat?

Každoročně pořádáme dvě velké náborové akce. V posledních letech jsme si přitom říkali, že pro „doplnění“ počtu dětí v jednotlivých týmech nejsou ani nutné. Vždyť z naší fotbalové školky, která je určena pro děti od čtyř let a trénuje dvakrát týdně, „vychází“ každoročně do nejmladšího ročníku mladší přípravky na čtyřicet dětí. I to je dost. Takže máme problém spíše opačný, který náборы ještě zvyšují, zejména pokud přijdou starší děti do již zaběhnutých týmů. Ale i tak náборы pořádáme. Chceme dětem ukázat, že mohou sportovat, že je to fajn zábava. Ať už u nás nebo jinde. Můžeme se tak sice dostat do problému, že je dětí moc, a snad do nejhorší situace, že bychom je museli odmítat, ale i zde hledáme řešení. Jednak jsme založili „Kroužek v Tempu“ pro děti, které z jakéhokoli důvodu nemohou trénovat s „řádnými“ týmy, ale na Tempo chtějí chodit. A pak vedeme kroužky ve čtyřech základních a v jedné mateřské školce. To samozřejmě nejsou členové FAČR, kteří by se počítali, ale jsou to děti, o které se naši trenéři mohou starat a které fotbal baví. Pokud by měly zájem další školy či školky v okolí, můžeme dětem nabídnout fotbal i tam. Na Tempo si může přijít hrát každý.

Lidi, kteří se starají o mládež, mají na Tempu hodně! K radosti Jiřího Trunečky...

■ Co byste poradili ostatním klubům, aby se dostaly na vaše čísla?

Netroufáme si být v pozici, abychom mohli někomu radit. Každý klub má svá specifika a podmínky, které ovlivňují jeho činnost. A také priority, které si nastaví. Někde je to soutěž dospělých, jinde výchova dětí. V každém případě je základem tým kvalitních trenérů. Je asi obecně nedosažitelným cílem, alespoň v brzkém horizontu, aby byli kvalitní trenéři odměněni tak, jak by si zasloužili: za čas, který dětem věnují, a za svoji odbornost, protože bez ní to přes veškerou snahu dělat nejde. Tím spíš je ale nutné snažit se vytvářet pro jejich práci co nejlepší podmínky. A nejde nutně jen o odměnu, ale také o vybavení, pomůcky a zajištění tréninkových podmínek.

■ Myslíte, že pro vás bude těžké uhájit tuhle pozici i v příštích letech?

Nejde nám nutně o obhajobu pozice v počtu dětí, ať již v Praze, nebo v rámci celé FAČR, ale o vytvoření takových podmínek, abychom se mohli věnovat co nejvíce dětem. Jestli to bude v dané době nejvíce dětí nebo ne, to není rozhodující. A pokud se najdou další kluby, a ony samozřejmě jsou, které dokážou uspokojit mnoho dětí a nabídnout jim kvalitní péči, bude to pro fotbal jen dobře.

■ Jsou s takhle velkým počtem lidí spojené nějaké výhody? Třeba větší účast na brigádách nebo větší počet sponzorů, kteří se lépe hledají ve větším množství rodičů?

To je dobrá otázka a po pravdě, bohužel, i jednoduchá odpověď. Vysokého počtu dětí se nám pro fungování klubu nedaří využít tak, jak bychom si úplně přáli a jaký je patrně i potenciál

takového počtu dětí a jejich rodičů. Je to i jeden z úkolů, které si klademe. Do značné míry je to o komunikaci a výměně informací, o možnostech rodičů s ohledem na jejich pracovní a jiné aktivity, o potřebách klubu. Ale s ohledem na relativně úzké vedení a značné organizační starosti na ni mnohdy nezbyváá prostor.

■ Dá se počet členů využít při jednáních se sponzory či institucemi, když žádáte o peníze?

Pokud jde o sponzory, i přes počet členů zůstáváme klubem, který není z klasického komerčního hlediska tolik atraktivní. Žádný sponzor, tedy alespoň se nám to nestalo, si u nás nedá reklamu jen proto, že máme mnoho stovek dětí a přinese mu to nějaký marketingový profit. Nejsme v televizi, v tisku málo. Musí to být v první řadě fotbalový nadšenec nebo někdo z rodičů, kdo se rozhodne podpořit sportování dětí bez ohledu na to, jaký mu to přinese zisk. Pokud jde o podporu z veřejných zdrojů, rádi bychom věřili, že instituce, které se zabývají výchovou dětí, jejich volnočasovými aktivitami a rozvojem, počet sportujících dětí zohlední například při rozhodování o poskytnutí dotace či grantu. Jsme asi jediným klubem, který hraje žakovskou ligu a nejvyšší soutěže přípravek, který nemá vlastní hřiště s umělou trávou. Pokud bychom se dočkali podpory v tomto směru, částečně ji již poskytl Magistrát hlavního města Prahy a jsme za to velmi vděční, také ze strany MŠMT, byla by to jednoznačně kladná odpověď na položenou otázku a důkaz, že městské a státní instituce vědí, kde fotbal hraje nejvíce dětí... Pokud jsme zmínili podporu ze strany hlavního města Prahy, nelze nepoděkovat za významnou grantovou pomoc poskytnutou prostřednictvím Pražského

fotbalového svazu, kterou v posledních letech jistě pocítila většina klubů z metropole.

■ Jsou s tak vysokým počtem členů spojené i nějaké nevýhody?

Nemá smysl řešit provozní starosti, ty logicky jsou. Ale musíme se s nimi poprat. A o problémech s hřištěm, které stovky i malých nožiček pošlou víc, než stačí po nákladné letní regeneraci hřiště unést, jsme již mluvili. Určitou nevýhodou mohl být vysoký počet hráčů v jednotlivých ročnících z hlediska zajištění dostatečné kvality a prostředí pro zvlášť talentované hráče. Stáli jsme mnohokrát před otázkou, zda kvantita není právě na úkor nejlepších a nebylo by lepší držet pouze úzké kádry těch úplně top talentovaných hráčů. Ale bylo by to v rozporu s klubovou filozofií. Navíc kdo si troufne s jistotou říct, jestli z šestiletého kloučka bude za rok či dva lepší hráč než z jiného. Nicméně jsme si byli vědomi, že musíme zajistit dobré podmínky i pro ty nejlepší. Řešením je rozšíření trenérských týmů jednotlivých ročníků tak, aby i při pětadvaceti dětech měl kvalitní trenér dostatek času pro detail. Proto u jednoho týmu pracuje třeba i osm trenérů.

■ Je pro vás složitější hlídat si zaplacené příspěvky, což může vést až ke kontumakcím?

Chyba se může stát kdekoliv a samozřejmě počet členů její pravděpodobnost zvyšuje. Ale je pravda, že Tempo má vynikajícího „finančního ředitele“ a sekretáře. Pokud jde o jejich práci a kvalitu trenérského týmu, je Tempo přes veškerou skromnost na profesionální úrovni. Tedy pokud jde o jejich schopnosti, nikoliv odměňování. (usmívá se) A pak je tu neopomenutelná osoba správce Václava Nechvíly, který je duší klubu.

■ Jaký vlastně máte poměr členů-hráčů a členů-nehráčů?

Nebude to možná úplně přesně, ale hrajících členů bude mezi osmdesáti a devadesáti procenty.

■ A jak o své členy pečujete? Děláte pro ně i mimofotbalové akce?

Vážíme si pochopitelně každého našeho člena, i když při jejich počtu se individuální přístup hledá hůř. Základní buňkou jsou tedy tým spíše jednotlivé týmy a jejich vedení. Klub již dvanáct let pořádá ples FC Tempo Praha, který je sice určený především pro dospělé, ale jeho součástí je vyhlásování nejlepších hráčů, jedenáctky a trenéra roku. Dalšími pevnými body v kalendáři jsou Mikulášská nadílka pro nejmenší a společně Pálání čarodějnic. Co považujeme za důležité pro fungování klubu a určitou soudržnost, byť to není zcela mimofotbalové, je například jednota dresů všech týmů, vynikající webové stránky, klubová hymna nebo neustále doplňovaný fanshop.

■ FAČR slíbvala, že být členem se vyplatí a budou z toho profitovat i kluby. Profituje Tempo z toho, že má nejvíce členů v Praze, nějak materiálně či finančně? Dá se prozradit, jaké částky na základě toho od FAČR dostáváte?

V tomto směru se jedná spíše o benefity pro jednotlivé členy, které jsou s členstvím spojeny. Za registrované hráče klub dostává jen o trochu více, než zaplatí za členské příspěvky, takže ta částka nebude nijak zásadní. Pokud počet členů může mít vliv na rozdělování dotací nebo grantů, jak jsme o tom již hovořili, samozřejmě to klubu pomůže. Ale znovu: neděláme to kvůli penězům ani nějakému číslu v kolonce počtu členů. Jsme rádi, když děti fotbal baví, to je odměna pro klub i trenéry. A když to baví víc dětí, je tato odměna logicky větší. A to je náš největší profit... ■

STŘÍDÁNÍ

(NE)VÝHODNÉ JMÉNO

TOMÁŠ FISCHER HOVOŘÍ O TOM, JAKÉ JE BÝT SYNEM FUNKCIONÁŘE

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Vítejte ve zbrusu nové rubrice, kde si budou lidé z vod pražského fotbalu předávat pomyslnou štafetu a vymění se v odpovědích na konkrétní otázky a témata. První STŘÍDÁNÍ je se synem místopředsedy PFS Michala Fischera Tomášem – aktuálně hráčem Královic – a jeho výběrem pro změnu z Vršovic...

Být synem funkcionáře nebo trenéra s sebou nese, ať chcete nebo ne, vždycky určité břímě. Na hřišti potkáte také soupeře, kteří vědí, kdo jste, a v tu nejnevhodnější chvíli vám to dají „sežrat“. Svě o tom ví právě Tomáš Fischer. „Párkrát se mi stalo, že mi někdo řekl, že jestli si myslím, že mám tátu na svazu a všechno mi projde, tak se pletu. Tyto situace se ale stávaly spíše v emocích a po zápasech se už nic takového neřešilo. To byly spíše výjimky. A hlavně odmala jsem hrál celorepublikové soutěže a v nich bylo všem jedno, co dělá táta v Praze,”

vzpomíná vysoký stoper na příhody spojené se známým jménem.

ZKUŠENOSTI SE HODÍ

Když má „Fíša“ vypočítat, zda se s tátou mezi vrcholnými představiteli svazu pojí více výhod či nevýhod, jednoznačně volí první variantu. Tu hlavní vidí v možnosti kontaktů, protože by do budoucna rád působil u fotbalu i v jiné roli než jen jako hráč. „Mám možnost občas se potkávat s funkcionáři z klubů, kteří ke mně díky tátovi přistupují malinko jinak než k ostatním hráčům. A pak se od tatky

učím spoustu věcí, jako případnému manažerovi se mi jeho zkušenosti mohou hodit,” plánuje.

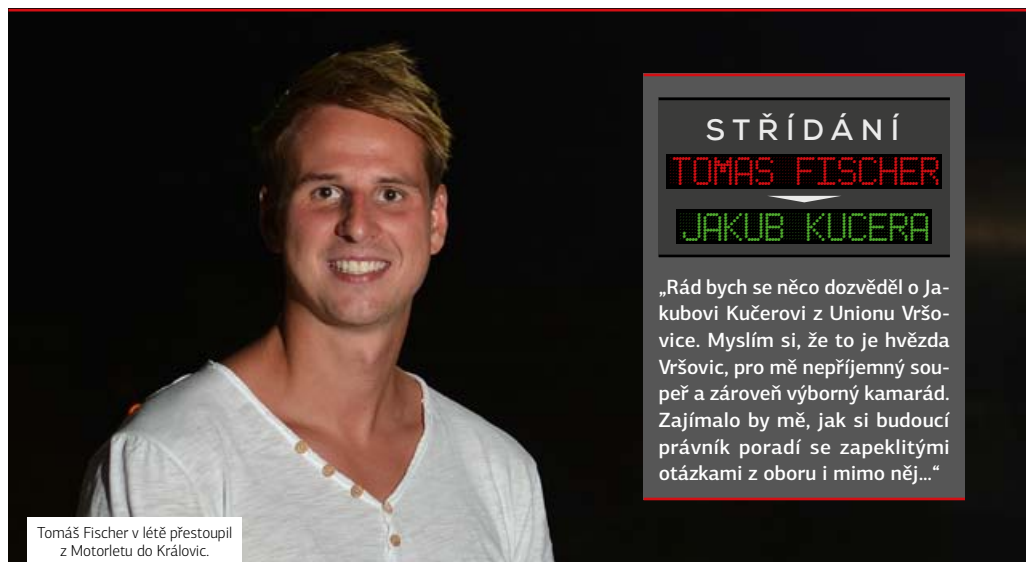
Kdo někdy viděl Tomáše hrát třeba za Motorlet, ví, že nejde o klidného fotbalistu. Součástí každého zápasu jsou diskuse s rozhodčími. „Ti mě dobře znají,” směje se, ale pak už vážněji dodává: „Musím se přiznat, že s nimi nevycházím moc dobře a bylo to tak vždycky. Občas podlehnu emocím víc, než je potřeba, a pak se vůbec nesoustředím na fotbal, ale spíš na to, jak nejvíc kritizovat a nadávat rozhodčím. To pak doma dostanu za uši, že jsem idiot a kdy konečně pochopím, že takhle to hrát nejde.” Pravidelné domácí hodnocení? Ano, tak jako ve většině domácností, kde je rodič zapálený do sportu svého dítěte. „Táta je můj největším kritikem, ale zároveň i fanouškem. Odmala jezdil

po celé republice za mnou a sledoval každý zápas. Dodneška je na většině utkání a po každém rozebereme skoro po minutě dobré i špatné věci. Měl jsem ale období, kdy jsem byl nervózní, když byl táta na tribuně a hodně kritizoval. Občas to končilo hádkou a mamka musela uklidňovat oba. Dneska už vím, že to myslel dobře a měl jsem si z toho brát mnohem víc pozitivního,” přemítá Fíša s tím, že ho teď nejvíc potěší, když vidí spokojeného otce v hledišti na stadionu i později doma.

ZMĚNA DRESU

Fotbal je v rodině každodenním tématem a stejně jako Michal Fischer usměrňoval a usměrňuje kroky syna ve sportu, dělá to i v normálním životě. „Máme dobrý vztah! Když potřebuji radu, většinou to řeším kromě kámošů i s tátou. Jeho zkušenosti mi vždycky ukážou, zda jdu dobrým směrem,” posílá vzkaz domů Tomáš.

Zelenou od táty dostal i letos v létě, kdy vážně uvažoval o změně dresu a nakonec z Motorletu přešel do konkurenčních Královic. Proč? „Cítil jsem, že v Motorletu už to nebylo ono. Zažil jsem tam krásné sezony, musím za ně všem poděkovat, skočil do dospělého fotbalu a zjistil, jak funguje kabina. Doufám, že se mnou byli také spokojeni. Královice se mi ozvaly, jestli bych měl zájem. Je to kousek od domova, takže i tímto směrem je to příjemná změna. Teď za sebou máme přípravu, která byla malinko kostrbatá, protože jsme dostávali hodně gólů, což šlo i na mé triko, ale věřím, že až bude plně k dispozici hrající kouč Martin Hyský a budu moc sbírat zkušenosti i od něj, bude vše lepší a my budeme úspěšní...”

Tomáš Fischer v létě přestoupil z Motorletu do Královic.

STŘÍDÁNÍ

TOMAS FISCHER

JAKUB KUCERA

„Rád bych se něco dozvěděl o Jakubovi Kučerovi z Unionu Vršovice. Myslím si, že to je hvězda Vršovic, pro mě nepřijemný soupeř a zároveň výborný kamarád. Zajímalo by mě, jak si budoucí právník poradí se zapeklitými otázkami z oboru i mimo něj...”

Bauer

výrobce sportovních pohárů

**POHÁRY, TROFEJE, MEDAILE
SKLENĚNÉ TROFEJE, PLAKETY
FIGURKY, SOŠKY, TALÍŘE, VĚNCE
KOKARDY, EMBLÉMY, DIPLOMY
LASEROVÉ GRAVÍROVÁNÍ
POTISK TROFEJÍ**

**PRODEJNY: 2x PRAHA, OSTRAVA, LIBEREC
ROŽNOV p. R., BRATISLAVA**

SLEVA 25% PRO KLUBY SDRUŽENÉ V PFS

www.pohary-bauer.cz

LEGENDA

JOSEF MASOPUST: SE ZLATÝM MÍČEM V ERBU

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALU JAK JE (MOŽNÁ) NEZNÁTE

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Tým „zbytku světa“ roku 1963 ve Wembley: zleva Puskás, D. Santos, Pluskal, Jašin, Popluhar, Schnellinger, Šoskič, Masopust, Eizaguirre a Baxter, před nimi Kopa, Law, di Stéfano, Eusebio a Gento.

Ještě dlouho si nezvykne, že už tu není s námi, čas od té smutné zprávy se měří teprve na týdny... Hráč nejvyšší světové úrovně, úspěšný trenér a přitom neuvěřitelně skromný člověk JOSEF MASOPUST se stal velkou legendou už za svého života. „Obdivovali ho už moji rodiče a já samozřejmě také,“ řekl o něm prezident UEFA a někdejší hvězdný reprezentant Francie Michel Platini. „Byl to gentleman, na hřišti i mimo ně, a můj velký vzor.“

První zprávu o něm jsem měl roku 1949 od táty, který v té době působil v Mostě. „Až za mnou přijedeš...“ řekl mi, „... ukážu ti úžasného plejera. Brzy bude kopat za Spartu.“ Stejně to viděl i kamarád Vláda Kos, příští borec Bohemky a Sparty, který tam trávil část prázdnin: „Když jsme kopali na plovárně, mohl hrát třeba sám proti pěti klukům. Obešel je všechny a dal gól.“ Brzy jsem se na vlastní oči přesvědčil, že zprávy nepřeháněly.

Až na tu Spartu... To bylo tak: Jaroslav Burgr, kdysi slavný bek Sparty, byl řezník. Po osvobození odešel do Mostu, aby se ujal opuštěného řeznického obchodu a jako hrající trenér i tamních fotbalistů. Josefa si vytáhl z dorostu už v šestnácti letech, vybrušoval jeho talent a chystal ho pro rudý dres. Pepík byl z té vyhlídky drobet zmatený, srdce mu bilo pro Slavii. Pak ale přijel k Masopustovým teplický trenér Rudolf Vytlačil, promluvil

s otcem a Burgrův drahokam jednoduše unesl!

ÚPRK PŘED SLAVNÝMI JMÉNY

Tak se Josef Masopust uprostřed zimy vydal do Teplic na kondiční přípravu. Došel k tělocvičně a nakoukl oknem. Když uviděl Havlíčka, Janíka, Kareše a Malého, kteří už oblékli i dres národního mužstva, a další věhlasné borce, propadl panice: co já tady? Otočil se na patě a jel domů. Otec mu pořádně vynadal: „Za pár dní ti bude devatenáct, jsi dospělý chlap a utečeš jako kluk. Je to velká šance, tak koukej, abys viděl!“

Měl jsem to štěstí, že jsem byl o něco později svědkem Masopustova prvního zápasu v Praze na zimním turnaji v Dolíčku a dva týdny poté i jeho

ligové premiéry na Slavii. Ve Vršovicích žlutomodří vyklepli 6:0 žižkovskou Vítkovku. Masopusta bylo v tom utkání hodně vidět. Koušek ode mne povídal jeden pán sousedovi: „Nepoznáš, jestli je pravák nebo levák. Sleduj ty kličky, to zpracování míče! Dej na mě, to bude Pan Hráč!“

Na Slavii bylo našlapáno, dvakrát se provalila bariéra. Teplice prohrály 2:3, ale jejich novic vstřelil svůj první ligový gól. Hrál pravou spojku, ofenzivního halva v něm až na vojně objevil trenér Kolský.

NEVDĚK SVĚTEM VLÁDNE

A nevyhýbá se ani legendám. Josef Masopust sklízel poctu za poctou a najednou ho začali někteří fanoušci (i ne jeden novinář) posílat

Josef Masopust si naběhl do Pospíchalovy uličky, švihl pravačkou a Československo vedlo ve finále MS 1962 nad Brazílií 1:0!

Jako první blahopřál Masopustovi ke Zlatému míči UEFA Eusebio z lisabonské Benfiky.

Dukla, vítěz Amerického poháru 1961: zleva Novák, Šafránek, Pluskal, Čadek, Borovička, Vacenovský a Kučera, před nimi Brumovský, Masopust, Pavel Kouba a Jelínek.

V dresu Teplic před ligovým debutem na Slavii v neděli 5. 3. 1950: zleva stojí Janík, Hloušek, Sýkora, Chobot, Vostrý, Masopust, Pacenauer a Hlinka, v podřepu Malý, Chudoba a Havlíček.

Skvělý driblér Masopust měl obrovský akční rádius. Co chvíli se objevil i na hrotu útoku a pak často bývalo se soupeřem zle!

JOSEF MASOPUST 9. 2. 1931–29. 6. 2015

Josef Masopust, tvůrce hry Dukly v éře jejích největších triumfů.

Post: ofenzivní záložník

Hráčská dráha: Střimice, 1945 Most, 1950 Teplice, 1952 ATK (ÚDA) Dukla Praha, 1968 RC Molenbeck (Belgie) jako hrající trenér (do roku 1970)

Mezistátní utkání: 63 v letech 1954 až 1966, vicemistr světa roku 1962

Bilance v lize: 386 zápasů a 79 gólů v letech 1950 až 1968, mistr ligy 1953, 1956, 1958, 1961, 1962, 1963, 1964 a 1966

Trenérská dráha: 1968 RC Molenbeck (hrající trenér), 1970 Dukla Praha (asistent), 1971 Dukla B, 1973 Dukla, 1976 Zbrojovka Brno (1978 mistr ligy), 1980 Hasselt (Belgie), 1984 reprezentace Československa (do roku 1987), 1988 reprezentace Indonésie do 21 let (do roku 1991), 1993 Brno a později Děčín (do roku 1995)

Mimořádná ocenění: 1962 Zlatý míč UEFA pro nejlepšího hráče Evropy, 1966 československý Fotbalista roku, 2000 vítěz národní ankety Fotbalista století

do papučí... Proč? Roku 1965 nebylo pro teprve čtyřiatřicetiletého tvůrce hry místo v sestavách zbabrané kvalifikace pro mistrovství světa! Přitom právě chytil svou fotbalovou druhou mízu. To on vytáhl Duklu z vleklé

križe a nakonec ji roku 1966 dovedl k novému mistrovskému titulu. Roku 1965 skončil v anketě o Fotbalistu roku druhý a napřesrok ji vyhrál! A fotoreportér Stadionu Jaroušek Skála rozdával své proslulé pozvánky na Ju-

lisku začínající slovy: „Docent Masopust zve širokou fotbalovou veřejnost na lekci moderního fotbalu, spojenou s praktickými ukázkami...“ Ale dres se lvíčkem pro fotbalistu, kterému později ještě za jeho života

odhalili pomník, už stavitelé reprezentace neměli... Tu jeho opožděnou počáteční nominaci ani předčasný odchod z mezistátní scény si Josef Masopust ani národní mužstvo nezasloužili. ■

DROBNÉ KLEPY

SRDNATÝ DEBUTANT

Když na podzim 1954 Masopust konečně dostal v Budapešti příležitost v národním mužstvu (byl by si ji zasloužil o rok či o dva dříve), tu zkoušku zralosti mu sotva kdo záviděl. Maďaři ve finále MS 1954 podlehli týmu SRN, stále však platili za nejlepší mužstvo světa. Reprezentační nováček měl uhlídat famózního Puskáse. Aby toho nebylo málo, musel co chvíli zaskakovat i proti bleskurychlému Cziborovi na křídle. Držel se statečně, Čs. sport ho pochválil i za snahu zaútočit. Prohráli jsme 1:4, ale po čtyřech gólech dostali na šampionátu

od Maďarů i Brazilci a Uruguay... Následující rok patřil spartánské záloze Hejský – Procházka. Masopust získal definitivu až na jaře 1956 za strahovský výkon proti Brazílii (0:0). Dva a půl týdne poté si ve Švýcarsku (6:1) odbyla křest ohněm pozdější dvojice snů Pluskal – Masopust. On sám tam zpečetil výsledek gólem – v zápase šestým, v mezistátní bilanci prvním.

PLAMENNÝ OBHÁJCE

V létě 1955 jsem působil jako studentský elév ve Večerní Praze, která se tvrdě navážela do experimentů Karla Kolského v sestavě armád-

ního týmu. Čeho je moc, toho je příliš, a tak klub vyslal do redakce protestní deputaci: Ivo Urbana a Josefa Masopusta. Tehdy jsem ještě spíše sdílel většinový kritický názor na věc, ale oba hráči mne zaujali debatérskou pohotovostí i věcností argumentů. „Pan Kolský brzy povede národní mužstvo,“ prohlásil Josef Masopust kategoricky. „Je to skvělý trenér!“ – „Proč tedy pořád staví pomalého Borovičku?“ namítl šéf rubriky. *Jarda Borovička je borec. Možná pomalu běhá, ale o to rychleji myslí. Na jeho rozehrávce stavíme systém mužstva. A do reprezentace přijde i on. Uvidíte!* Stalo

se. To i ono. Pouhé tři čtvrti roku po té výměně názorů.

RYTÍŘ TRÁVNÍKŮ

V dramatických dějích chilského MS 1962 to byla drobná epizoda, ale dodnes si ji připomíná celý svět. V prvním utkání našich s Brazilci ve skupině (0:0) se zranil král fotbalu Pelé. Dostal přihrávku a náš záložník se ho chystal atakovat – kdy si však uvědomil protivníkům hendikep, ustoupil o krok a počkal, až rozehraje míč. Noblesní ohleduplnost ocenila bouře potlesku a strhla k podobnému jednání i spoluhráče. „Bylo to jedno z nejpeknějších gest v celé fotbalové historii,“ řekl později sám Pelé. ■

MLÁDEŽ

NA CHELSEA TO BYLA JÍZDA

NAŠLÁPL ZÁLOŽNÍK ZLIČINA TOMÁŠ HNÍZDIL K VELKÉ KARIÉŘE?

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ARCHIV TOMÁŠE HNÍZDILA

Umí kopat oběma nohama, na hřišti je důrazný a pohyblivý a v soukromí pracovitý a cílevědomý. Čtrnáctiletý záložník Zličína TOMÁŠ HNÍZDIL našlápl ke slušné kariéře, vždyť o jeho služby mocně stojí Motorlet, v němž je momentálně na půlročním střídavém startu. Splní se mu sen a vykope si jednou zahraniční angažmá? Ostatně anglickou ligu už ochutnal, i když zatím jen z hlediště.

■ Fotbalové začátky – co ho přivedlo k fotbalu:

Touha stát se dobrým fotbalistou. Od prvních krůčků jsem prý rád kopal do všeho (nejenom) kulatého a fotbal jsem v televizi sledoval již od čtyř let. Svoje první kopačky jsem měl po zakoupení celou noc na polštáři u postele.

■ Důležité kroky v kariéře:

Dařilo se mi na turnajích, kde mi často uniklo ocenění za nejlepšího střelce jen o jeden nebo dva góly. A také zájem klubu z vyšší třídy žákovské ligy o můj přestup k nim.

■ Nejoblíbenější trenér:

José Mourinho, Marek Müller.

■ Fotbalový vzor:

Cristiano Ronaldo.

■ Oblíbený klub:

Real Madrid, Sparta Praha.

■ Neoblíbený klub:

Barcelona, Slavia.

■ Poslední výsledek A-týmu mužů Zličína v sezoně:

Výhra 1:4 proti Mariánským Lázním.

■ Jaký nejlepší zápas kdy osobně odehrál:

Proti Přední Kopanině, když jsem vstřelil 10 gólů a zápas skončil výhrou 29:0.

■ Jaký nejlepší zápas kdy viděl:

Chelsea vs. QPR, když jsem byl s tátou v Anglii. Zápas skončil výhrou Chelsea 2:1. Byl to krásný zážitek vidět vše na vlastní oči. V Anglii jsem byl ještě s dědou, strejdou a bratrancem Ada-

mem, který také hraje fotbal. Byla to super pánská jízda.

■ Nejlepší spoluhráč v týmu:

Daniel Šída.

■ Sportovní cíl:

Dostat se do vyšší ligy, nebo nejlépe do zahraniční ligy. Pořád se zlepšovat a pracovat na sobě.

■ ... a kdyby to nevyšlo ve fotbale – čím chce být:

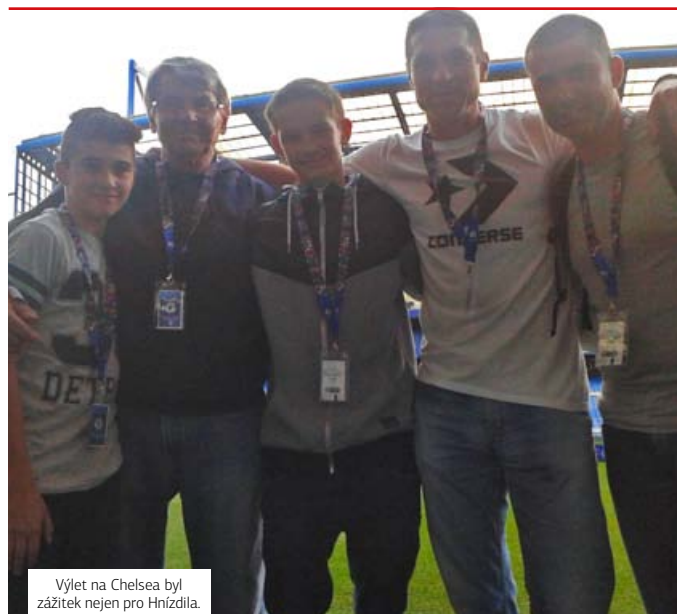
Rád bych se dostal na hotelovou školu a určitě bych chtěl stále zůstat u sportu.

■ Dělá i jiný sport než fotbal:

Rád si jdu zaběhat nebo se projedu na kole a ve škole hraji florbal nebo v zimě rád lyžuji.

Tomáš se sestřenkou

Výlet na Chelsea byl zážitek nejen pro Hnízdila.

■ Mimosportovní zájmy:

Rád hraji stolní hry, chodím ven s přáteli a rád hraji hry na PlayStationu 3 (FIFA 15).

■ Nejlepší relax a odpočinek:

Rád trávím čas s rodinou třeba na výletech, rád odpočívám v posteli. A dívám se na televizi, zajdu si zaplavat do bazénu.

■ Oblíbené jídlo:

Kuřecí řízek s bramborovou kaší.

■ Oblíbená hudba:

Martin Garrix, David Guetta a skupiny Maroon 5, Kontrafakt.

■ Prospěch ve škole:

Docela dobrý, ale rád bych se zlepšil.

■ Počet přátel na Facebooku:

300.

INZERCE

ROZSTŘEL

SPARTA NEBO SLAVIA — SPARTA

Tomuto klubu jsem vždy fandil a líbí se mi jeho hra.

RONALDO NEBO MESSI — RONALDO

Herní styl tohoto hráče se mi líbí více než Messiho.

ÚTOČIT NEBO BRÁNIT — ÚTOČIT

Rád jsem vždy dával góly nebo na ně přihrával.

BLONDÝNY NEBO BRUNETY — BRUNETKY

(Usmívá se...)

PREMIER LEAGUE NEBO BUNDESLIGA — PREMIER LEAGUE

V této lize je dost vyrovnaných týmů a jejich hra se mi hodně líbí.

OČIMA TRENÉRA

„Tomáše trénuji odmala, od jeho nějakých pěti šesti let. Je to pohodový a živý kluk, někdy až moc živý. (úsměv) Ale rozhodně není problémový, je slušný a vychovaný. A hlavně je ohromně zapálený do fotbalu. Když jsme třeba na soustředění, vymýšlí neustále nějaké aktivity mimo hřiště, například nohejbal. Nastupuje ve středu zálohy, umí dopředu i dozadu, takže může hrát ofenzivního i defenzivního záložníka. Má dobrou střelu oběma nohama, zdobí ho dobrý pohyb a důraz. Kam až by to mohl ve fotbalu dotáhnout? To si netroufnu říct, je to hrozně relativní. Jsou lidi, kterým se předpovídala velká budoucnost a zapadli, a naopak spousta kluků, u kterých se to nečekalo, se podařilo prorazit. Záleží na Tomášovi, jak bude pracovat. Ale má to rozehrané dobře, snaží se, chce, bojuje. Několikrát byl i v různých výběrech Prahy.“

Marek Müller, šéftrenér mládeže FC Zličín

Kdo by se alespoň s dresem Hazarda dnes nechtěl vyfotit?

CHCETE SE ZVIDITELNIT?

INZERUJTE VE SPECIÁLU!

- MOŽNOST JAK NA SEBE UPOZORNIT VE FOTBALOVÉM PROSTŘEDÍ
- DISTRIBUCE MEZI PRAŽSKÉ KLUBY A NA DALŠÍ DŮLEŽITÉ ADRESY
- NÁKLAD: 5500 KS

CENÍK:

■ II. A III. OBÁLKA:	12 000 Kč	[210 × 297 mm]
■ IV. OBÁLKA:	15 000 Kč	[210 × 297 mm]
■ CELOSTRANA:	8 000 Kč	[210 × 297 mm]
■ PŮLSTRANA:	4 000 Kč	[210 × 150 mm]
■ PODVAL:	3 000 Kč	[210 × 70 mm]

PFS

HRDINA!

CENA FAIR PLAY VÁCLAVA DROBNÉHO MÍŘÍ ZA ROZHODČÍM BORKEM STĚHULEM, KTERÝ ZACHRÁNIL ŽIVOT

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Výkonný výbor Pražského fotbalového svazu schválil cenu Fair play Václava Drobného za sezonu 2014–15 pro rozhodčího Borka Stěhuleho. Ten předvedl výjimečný čin, když doslova zachránil život malého kluka na stadionu v Šeberově. Další navrhované skutky takto zásadní sice nejsou, ale zaslouží si také velký obdiv!

„Tuto sobotu se byl můj syn s dcerou podívat na fotbalový zápas Šeberov - Záběhlíci na hřišti v Šeberově. Dávno po skončení zápasu dostal bohužel velmi nečekaně a poprvé epileptický záchvat. Pro mě dosud neznámý muž mu poskytl první pomoc a dokonce jej vlastním vozem odvezl do nemocnice,“ napsala paní Aneta Kolínská předsedovi Komise rozhodčích PFS Jiřímu Ulrichovi poté, co od dcery zjistila, že oním spasitelem byl rozhodčí zmíněného utkání.

S Borkem Stěhulem, kterého nebylo těžké vypátrat, se šťastná maminka rychle spojila osobně a poděkovala, přičemž přidala i jeden zajímavý názor: „Byl to i pro mě velmi poučný

rozhovor. Měla jsem o fotbalu a rozhodčích své mínění. A jednání jednoho z nich mě utvrzuje v tom, že jsem se přece jen mýlila. Měla jsem také připraven určitý finanční obnos jako odměnu, nicméně byla jsem s podobným nápadem striktně odmítnuta.“ Sympatické... Z obou stran!

Komise rozhodčích pak dala návrh na udělení ceny Fair play Borku Stěhulemu s následujícím odůvodněním: „Náš kolega prokázal, že mu dění v jeho okolí není lhostejné, a lidský rozměr jeho činu je nedoceníitelný. Na jednání komise, kam byl v této souvislosti pozván, se Borek Stěhule vyjádřil, že by tak jistě učinil každý, kdyby se ocitl na

jeho místě. Nejsme o tom přesvědčeni. I proto navrhujeme pana Stěhuleho na ocenění, které si nepochybně za svůj humánní čin zasloužil!“

Nebylo co řešit... A i když další činy byly zajímavé (viz Vzory pro mladé) a z hlediska výchovy mládeže příkladné, letošní ocenění míří po rozhodnutí Výkonného výboru PFS do rukou muže, který na podzim loňského roku nečekaně fundovaně a pozitivně ovlivnil život obyčejné pražské rodiny.

VZORY PRO MLADÉ

Kromě hrdinského činu Borka Stěhuleho se na stůl činovníků svazu dostaly i další návrhy na cenu Fair play Václava Drobného. Jsou neméně chvályhodné a dokazují, že i v mladých fotbalistech umí být slušnost, což je rozhodně podstatný vzkaz a vzor do budoucna.

1. V zápase kategorie starších žáků mezi Běchovickými sršni a TJ

Točná nařídil rozhodčí pokutový kop, který vzbudil emoce. Hráč Točné **ADAM POLANKA** však přistoupil k brankáři soupeře a cosi mu zašpítal. Poté mu lehkým kopem poslal míč do náruče a předvedl velice sportovní gesto.

2. V souboji Zličína se Střešovicemi B v soutěži starších žáků zapískal rozhodčí penaltu za ruku. Hostující **JOVAN GLIGUROVSKI** jej však přesvědčil, že domácí hráč rukou nehrál, a pokutový kop byl následně odvolán.

3. Ve vyhecovaném duelu mladších dorostenců vstřelili hráči ČAFC po nepřehledné situaci kontaktní gól na 1:2 s Dubčínem. Rozhodčí ho uznal, avšak vzápětí k němu přišel domácí kapitán **ROBERT KVAČEK** a přiznal, že si míč zpracoval rukou. Branka byla následně odvolána a hosté zahrávali přímý kop. ■

Rozhodčí Borek Stěhule ukázal srdce i odvahu zároveň.

**35 studií
po celé ČR a SR**

www.koupelny-ptacek.cz

www.kupelne-ptacek.sk

**Služby
studia koupelen**

- GRAFICKÝ 3D NÁVRH ZDARMA
- VÝPIS MATERIÁLU
- TECHNICKÁ ZPRÁVA
- ODBORNÝ PERSONÁL
- ŠIROKÝ VÝBĚR VE VŠECH CENOVÝCH ÚROVNÍCH
- INDIVIDUÁLNÍ ŘEŠENÍ SLEV
- SPOLUPRÁCE S ODBORNÝMI MONTÁŽNÍMI FIRMAMI
- DODÁVKA ZBOŽÍ ZDARMA

STUDIA KOUPELN V PRAZE

- **Praha, Sykora Home:** Českomoravská 183/27, 190 00 Praha 9, tel. 284 019 300
- **Praha-Jinočany,** Severní 275 . 252 25 Praha-Jinočany, tel. 257 192 202
- **Praha-Podolí:** Jeremenkova 14, 140 00 Praha 4-Podolí, tel. 244 001 166-168
- **Praha-Uhřetěves:** Bečovská 939, 104 00 Uhřetěves, tel. 267 315 225

TRÉNINK

INSPIRACE PRO TRÉNÉRY

NOVÝ SERIÁL PROFESIONÁLNÍHO TRÉNÉRA MLÁDEŽE PFS MILANA TITĚRY O PŘÍPRAVĚ

FOTO: ARCHIV

Tyto strany by měly pravidelně sloužit jako pomocný materiál pro trenéry mládežnických kategorií, kteří by rádi vnesli do tréninku něco nového nebo případně získali podněty pro tréninková cvičení a hry, které si mohou dle vlastních představ upravit. Cvičení je důležité vždy přizpůsobit úrovni hráčů a věkové kategorii. Jedná se zejména o velikost prostoru a zatížení (interval práce a odpočinku), každé cvičení nebo hru jde tímto způsobem zlehčit nebo ztížit.

O CO NÁM JDE?

V mládežnických kategoriích jde trenérům zejména o to, aby se jejich svěřenci učili fotbalu a zdokonalovali se. V tom má trénink zásadní roli. Během učení a nácviku můžeme pracovat v mírném tempu a zaměřit se na správné provedení a dostatečné opakování. Při zdokonalování se již snažíme o to, abychom navodili situace podobné tlaku v utkání. Proto volíme například různé hry a soutěže, kde se hráči snaží pracovat maximálně rychle a reagovat na proměnlivé podmínky.

CO MUSÍME ZNÁT?

V přípravě cvičení a her do tréninku je nutné, aby měl trenér představu o tom, jak by měly jednotlivé činnosti vypadat, aby mohl svým koučkem hráče navést co nejlépe k ideálnímu provedení. Každé cvičení by mělo mít svůj cíl. Cvičení v tréninku by měla být pestrá a zábavná. Ovšem jenom zábava pro rozvoj hráčů nestačí. Proto musí každý trenér vědět, jaké činnosti v hrách budou hráči rozvíjet a jaké bude on jako trenér sledovat, popřípadě být schopen pomoci obměnou a variací upravovat pravidla.

CO ROZVÍJET?

Každý trenér přemýšlí o tom, jak obsáhnout všechny činnosti, které by se měly v jednotlivých mládežnických kategoriích trénovat. Čeho dát víc, čeho méně, co vynechat na úkor zdokonalení něčeho jiného atd. Doporučením je vypracovat si dlouhodobější plán, kde bude zohledněn počet tréninků a čas tréninku v týdnu, které může využít na nácvik a zdokonalování fotbalových dovedností. Dále od-

hadnout reálný stupeň pokroku většiny hráčů.

JAK NAVAZOVAT?

Každý trenér by se měl seznámit s tím, na jaké činnosti je nejvhodnější se v dané kategorii zaměřit více a které jen okrajově. Tyto informace lze nalézt v odborné literatuře, která je již napsaná s ohledem na současné poznatky o fotbalovém tréninku mládeže.

Tyto knížky nenabízejí pouze teorii, ale jsou již hodně zaměřené do praxe. Obsahují spoustu praktických rad i nákresů cvičení s doporučeným koučkem trenéra. Přinášejí rovněž komplexní pohled na tréninkový proces jako celek. Pro přípravky a žáky doporučuji například A.Plachý,

L.Procházka: Fotbal – Učebnice pro trenéry dětí (4–13) nebo Z.Fajfer: Trenér fotbalu 6–15 let. Pro dorostenecké kategorie je to Zdeněk Fajfer: Trenér fotbalu 16–19 let. Dalším zdrojem je časopis Fotbal a trénink, který nabízí v každém čísle spoustu cvičení s grafikou i popisem jak z Čech, tak ze zahraničí. Snadno dostupným zdrojem je i internet. Jako příklad mohu uvést www.trenink.com, www.fotbal-trenink.cz, www.fotbal.cz (trenérsko-metodický úsek).

Jako příklad uvádím několik cvičení, která mohou být využita nejlépe v kategorii přípravky a žáků. Každé ze čtyř vybraných cvičení má jinou metodicko-organizační formu – průpravné herní či průpravná hra.

Důležité je správné provedení cvičení.

PRŮPRAVNÉ CVIČENÍ 1

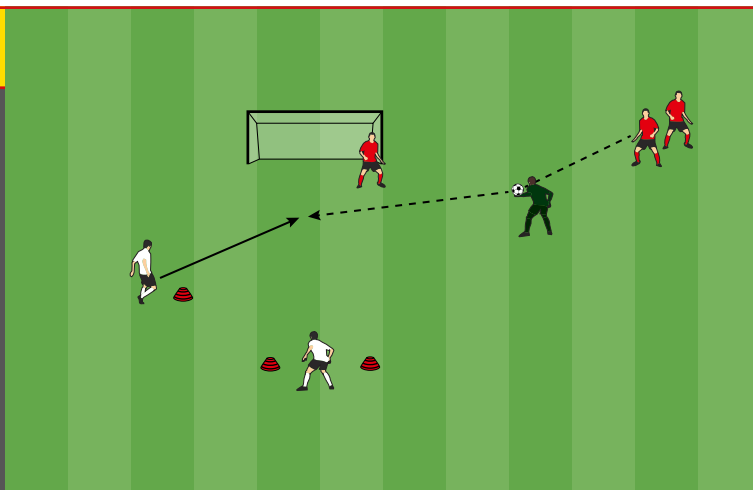
Věková kategorie:
U10–U15

Zaměření cvičení:
Rozvoj zakončení hlavou

Název cvičení:
Zakončení hlavou

Slovní popis:
Červený hráč přihrává trenérovi a jde okamžitě chytat do branky. Trenér nahrává na hlavu nebo volej bílému hráči, který oběhne červený čepce. Červený hráč jde poté zakončovat a bílý jde chytat. Dle kategorie upravit vzdálenost a intenzitu nahození.

Varianty:
Před zakončením se musí odpoutat od obránce klamavým pohybem
Zakončení z voleje

HERNÍ CVIČENÍ 2

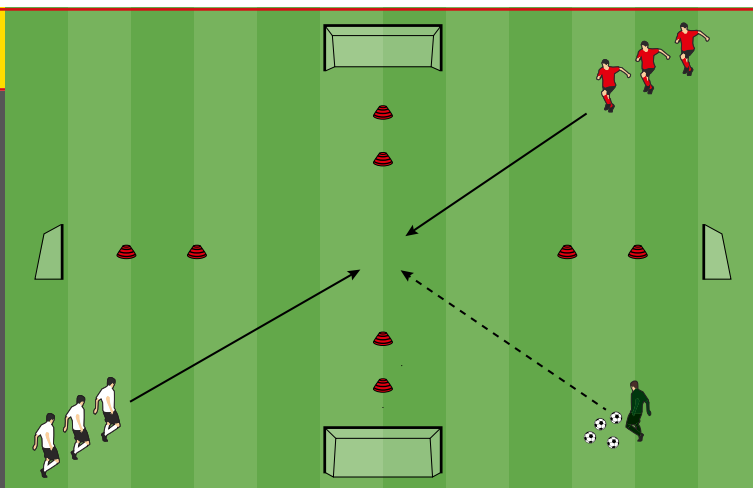
Věková kategorie:
U10–U15

Zaměření cvičení:
Řešení situací 1:1

Název cvičení:
Souboje 1:1 se zakončením do 4 branek

Slovní popis:
Trenér dává míč do souboje červenému a bílému hráči, jejichž úkolem je zakončit do jedné ze 4 branek, předtím musí však míč provést brankou tvořenou čepci umístěnými před každou brankou.

Varianty:
Cvičení může probíhat 2:2 či 3:3, místo provedení si poté hráči musí před zakončením přihrát míč přes branku tvořenou čepci.

CVIČENÍ 3 RYCHLOSTNÍ ŠTAFETA S OVLÁDÁNÍM MÍČE

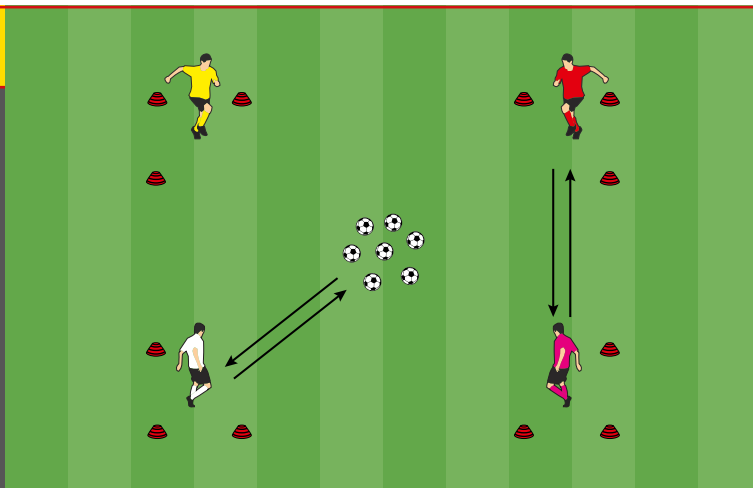
Věková kategorie:
U10–U15

Zaměření cvičení:
Samostatné rozhodování, rychlost ovládání míče, vnímání soupeřů

Název cvičení:
Získej co nejrychleji 3 míče

Slovní popis:
Všichni 4 hráči vyběhají současně a snaží se získat do svého „doměčku“, 3 míče. Získat je mohou buď uprostřed, nebo od soupeře po pravé nebo levé ruce. Způsob vedení míče stanovuje trenér. Vždy mohou vést jen jeden míč a nesmí si navzájem bránit v odebrání míče.

Varianty:
Vzdálenosti mezi trojúhelníky volit podle věku a obtížnosti, možnost určovat způsob vedení míče (levá noha, pravá noha, převalování atd.)

CVIČENÍ 4 PRŮPRAVNÁ HRA

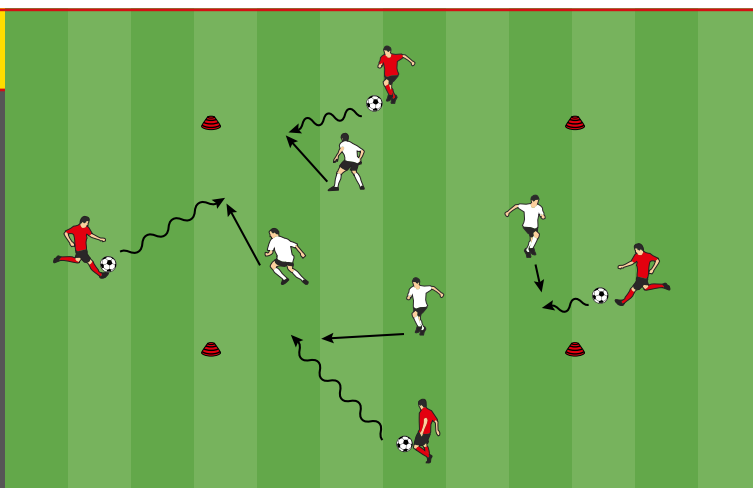
Věková kategorie:
U10–U15

Zaměření cvičení:
Ofenzivní i defenzivní situace 1:1

Název cvičení:
Dobývání hradu

Slovní popis:
Hra dvou týmů. Jeden tým brání svůj „HRAD“, hráči se smí pohybovat pouze „po čáře“, tedy vlevo nebo vpravo, ne dopředu. Jejich úkolem je bránit proniknutí soupeře dovnitř vymezeného prostoru. Dobývatelé se pak snaží dostat s míčem dovnitř.

Varianty:
Pravidla se dají upravit dle počtu hráčů na více hradů nebo více míčů na jednoho hráče atd.

HISTORIE

DEN VELKÉHO NÁVRATU

KAPITOLY Z DĚJIN PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU:
NEZAPOMENUTELNÉ DERBY „S“ PŘED PADESÁTI LETY

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Kapitán Slavie Jiří Hildebrandt i na vrcholu své hráčské dráhy stále vykonával své povolání pokrývače.

Slávistický trenér František Ipser seznámil hlouček novinářů s jednáctkou, kterou za chvíli vyšle na trávník, usmál se a dodal: „Prostě druholigová sestava.“ František Steiner, expert mezinárodního formátu, kvůli kterému fanoušci po dlouhá léta odebírali Lidovou demokracii, nenechal vtípek bez povšimnutí: „My víme, Fanulo. Druholigová sestava se dvěma vicemistry světa.“ Všichni jsme se zasmáli, odlehčení přišlo v pravý čas. Napětí se už dalo krájet...

Po chvíli dorazil do chodby pod tribunou i kouč Sparty Václav Ježek. Proti předcházejícím zápasům do zálohy vedle nezlomného bojovníka Josefa Vojty postavil Vladimíra Kose místo Pavla Dyby, který byl ve skvělé formě. „Čeká nás bitva,“ řekl. „Kos má mnohem víc zkušeností. Je tvrdší. A přidá nám fortel a důraz ve vzdušných soubojích.“

Převratné, zlomové události se do historie zapíší tu zlatým, jindy zase

černým písmem. V obou případech zůstanou kontury i po spoustě let ostré. Paměť uchová i detaily, které by jindy rychle upadly do zapomnění. Takovou zlomovou událostí pro český fotbal bylo 163. derby „S“ v sobotu 4. září 1965. Letmo jsme se k němu vrátili už loni ve vzpomínce na strhující návrat čtvera nejpůvodnějších pražských klubů k historickým jménům, která chtěl zlikvidovat totalitní režim. Nejen samotný zápas, ale i vše, co mu

předcházelo a co následovalo, si však rozhodně zaslouží více pozornosti.

MÍT PRAHA STOTISÍCOVÝ STADION...

Kdyby nikdy jindy ne, tak toho dne by určitě v jeho hledišti nezůstalo volné ani místočko. Zájem byl snad ještě větší než na jaře 1956, kdy do Prahy přijeli Brazilci! Rozhodně větší než v pomalu už zapomenutých časech, kdy se „S“ potýkala o mistrovské vavříny.

Tak mocná byla magie navrácených klubových názvů a vedle ní i síla fandovské intuice. Protože podle papírové formy zase až o tolik nešlo. Pravda, rudí na jaře po bezmála jedenáctiletém půstu zase jednou vyhráli ligu, dokonce se sedmibo-

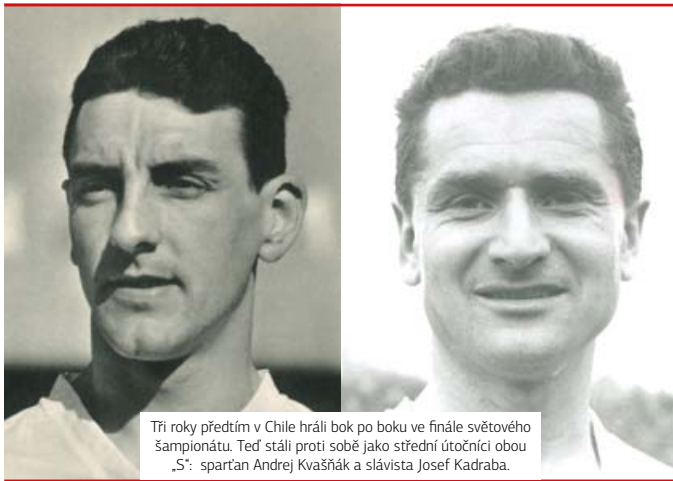
dovým předstihem. Ale červenobílí se zatím jen vrátili z vyhnanství, i když mocně posílení a po strhujícím druholigovém finiši tam, kam odjakživa patřili.

Ani nástup do soutěže neměly oba týmy kdovíjaký. Slavia si na obnovnou premiéru do Edenu pozvala i v té době velice populárního Karla Krautgartnera s jeho orchestrem, ale po té slávě podlehla doma Hradci 0:1. „Nejlépe hrál Krautgartner,“ shrnul laconicky dění v Edenu titulek Lidové demokracie. A Sparta? V Bratislavě se Slovanem prohrávala už ve 22. minutě 0:3, takže konečný výsledek 4:5 mohla přijmout s jistou úlevou.

Dál už to bylo lepší. Červenobílí vyhráli v Trenčíně 2:1 a stejným skóre zdolali doma i Teplice. A rudí po výhře 3:1

Kádr Sparty z roku 1965: zleva stojí Hudcovský, Vojta, Kotas, Tichý, Kos, trenér Ježek, Tábořský, Kollár, Migas, Kramerius, Gůra a Jílek, sedí Pospíchal, Mráz, Kvašňák, Mašek, Dyba, Vrána, Kraus a V. Bartoň.

Tři roky předtím v Chile hráli bok po boku ve finále světového šampionátu. Ted stáli proti sobě jako střední útočníci obou „S“: spartan Andrej Kvašňák a slávista Josef Kadraba.

Jen se začalo hrát, zrodila se nebezpečná situace před brankou Slavie: zleva Hildebrandt, za ním na trávě Kos, Beran, úspěšně zasahující Ledecký, Vrána a Lála.

Pánové Antonín Pavlíček a František Pacák a jejich „Tour de Trakař“ na pohlednici, kterou pohotově vydal čilý sáňkářský oddíl ve Smržovce.

„Druholigová sestava“ Slavie ze 4. září 1965: zleva Ledecký, Smolík, Kadraba, Piša, Beran a Hildebrandt, pod nimi Uldrych, Veselý, Nepomucký, Lála a Šindelář. Diváci stáli i na římsách ochozů.

nad Trnavou triumfovali v Brně 4:0. Mistra ta dvě vítězství vynesla na třetí, nováčka na čtvrté místo. A ve 4. kole si to dávní rivalové měli rozdat mezi sebou.

V tom týdnu Praha – a nejen ona – snad o ničem jiném nemluví. Teplotura dostoupila bodu varu. A jak by ne? Už dva roky (bez pětadvaceti dnů) se spolu věční soupeři neutkali. Ten hlad už se nedal vydržet! V novinách tipoval kdekdo. Slávistický před-
seda označil za favorita Spartu, její dlouholetý funkcionář Tesař ale suše kontroval, že v derby favorit zpravidla nevyhrává.

Podle vylosování se mělo hrát na Spartě, leč s ohledem na obrovský zájem byl zvolen Strahov. Tak byly vytvořeny podmínky pro nový národní

rekord v ligové návštěvě. Přesněji to určit nebylo možné, ale některé prameny uváděly až 50 200 diváků! To číslo nebylo překonáno dodnes, a podaří-li se to kdy, hned tak to nebude. Na žádný z dnešních českých stadionů se nevejde ani polovina onoho množství...

DEVADESÁT MINUT THRILLERU

Byla to válka nervů. První velkou šanci měla Sparta, první gól však dala v 6. minutě Slavia. To František Uldrych zahrál rohový kop a Josefu Pišovi stačilo nastavit čelo. Spartanská srdce sevřela úzkost, ale zhruba za dvacet minut zafungoval slovenský tandem. Obránce Pavol Hudcovský šoupl přihrávku do běhu Ivanu

Mrázovi – bum, vyrovnáno! I po přestávce šel znovu do vedení zpupný nováček: gólman Antonín Kramerius podběhl centr Karla Nepomuckého a František Veselý skokem plavmo hlavičkoval do opuštěné branky. Až necelých jedenáct minut před koncem Sparta znovu srovnala skóre prudkou ranou. Tentokrát ji vypálil „Chilan“ Tomáš Pospíchal, který až do toho dne zůstával na Letné dost dlužen své ostravské slávě. V derby se ale chytil!

Kdyby se fotbal bodoval, nevystoupil by ten mač z mírného nadprůměru. Byla to ale strhující prestižní bitva, v níž nervozita zplodila nejednu chybu, a zcela spravedlivě skončila bez vítěze 2:2. Nedejme na čísla, v tu sobotu vyhrály na celé čáře oba týmy.

A jak to bylo dál? Již o čtyři dny později nastoupila Sparta znovu na Strahově, tentokrát jako host Dukly. Zdánilivě ztracený zápas drtivým závěrem otočila na 4:3 ve svůj prospěch; Slavia porazila Lokomotivu Košice 3:1. V 6. kole oba týmy vyhrály shodně 1:0 – Sparta nad Prešovem, Slavia na bratislavském Tehelném Poli nad nedávným přemožitelem Letenských – a uchytily dvě nejvyšší příčle ligového žebříčku!

Rozpoutal se dostih, jaký liga už dlouho nezažila. Až do posledního kola jednou vedli červenobílí, podruhé rudí. Teprve v něm je lepším skóre předběhla Dukla. Ale viděno z radnice hlavního města – všechna tři místa „na bedně“, to už něco znamená. Praha to zažila naposledy v roce 1932!

DOBOVÉ STŘÍPKY

ZE SMRŽOVKY NA TRAKAŘI

Na počátku byla troufalá sázka (kde jinde než u piva?) spartánského fandy se slávistickým: „Když se ti tví sešívání vrátí do první ligy, dovezu tě na derby od nás až do Prahy na trakaři!“ Slovo ctí chlapa. A tak Antonín Pavlíček víc než týden poctivě tlačil a František Pacák se vezl. Za nimi šlapali další kamarádi, jeden v roli maséra, druhý jako provianták a kuchař. Bylo kolem toho moře legrace i slávy. Když kuriózní expedice v den „D“ krátce před

šestnáctou hodinou objela čestné kolo po strahovské, tehdy ještě škvárové dráze, mohlo se začít...

LES VLAJEK NAD STRAHOVEM

Bylo jich nepočítaně, červenobílých i modrozlutočervených. A těch transparentů – vtipných i... No co, všechno se nepovede. K tomu če-
pičky a vázanky v klubových barvách až po slávistického fandu v apartním sešívání saku s hvězdou na srdci. Něco takového Praha do té doby ne-

poznala. A všechno to bylo prostoupeno sice bojovnou, ale neuvěřitelně pohodovou atmosférou, překypující vzájemným respektem. O prapory není nouze ani dnes a choreo bývá leckdy vskutku vynalézavé. Jen úcta k soupeři jako kdyby se leckdy leckde kamsi vytratila...

JAK TO VIDĚL KÁĎA

Cestou ze Strahova na tramvaj na Královku jsem dostihl Káďu, provázeného dalším členem věhlasné stolní společnosti Houpačka Bohumírem

Plhoněm, svého času židenickým emisarem v pražské ligové komisi. Nemohl jsem legendárnímu spartánskému kapitánovi nepoložit otázku: „Pane doktore, jak se vám to líbilo?“ Odpověděl bez zaváhání: „Moc! Vidíte, jaké dělá divy, že se oba týmy vrátily ke svým slavným historickým jménům? Možná někdo napíše, že to nebyl kdovíjaký fotbal, a začne vypočítávat kiksý. Ale tak to přece v derby často chodilo i za našich časů. Když jde o všechno, nehraje se na krásu. Jak říkám – líbilo se mi to!“

KLUB

CHCEME VYCHOVÁVAT DOBRÉ LIDI

V KLÁNOVICÍCH PO POSTUPU VĚŘÍ, ŽE SE V I. B TŘÍDĚ ZABYDLÍ

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Nedělat vědu z případného postupu ani sestupu, koncentrovat se na výchovu nejmenších, ale i těch odrostlejších fotbalistů a hlavně: dělat vše pro to, aby z nich vyrostli dobří lidé. Taková je filozofie v KLÁNOVICÍCH, klubu s více než stoletou tradicí, jehož A-tým zakončil minulou sezonu postupem do I. B třídy. A i když si Klánovičtí nedávají přehnané cíle, věří, že se v ní na nějaký čas zabydlí.

Historie klánovického klubu se dá rozdělit do čtyř základních období. To první začalo se vznikem klubu v roce 1909 a s vynucenou pětiletou pauzou, zaviněnou první světovou válkou, trvalo do roku 1928. Klub tehdy hledal hřiště, během devatenácti let hrál dokonce na třech různých místech.

DAŘÍ SE „CHLAPŮM“ I MLÁDEŽI

Nakonec v roce 1928 (poprvé) zanikl, protože hráči se rozprchli do sousedních obcí. V roce 1932 se v Klánovicích začal hrát fotbal znovu, oddíl už se ale nejmenoval SK, nýbrž AFK. Z této druhé etapy, která skončila kvůli nedostatku

financí v roce 1938 druhým zánikem, se dodnes zachovala i unikátní klubová ručně vyšívaná vlajka (viz foto). Třetí a nejdelší období klánovického fotbalu se začalo psát v roce 1940. Nový SK hrál na renovovaném hřišti po předešlém AFK, kde po válce vyrostly i dřevěné kabiny (předtím se hráči chodili převlékat do budovy, v níž dnes sídlí pošta). Po komunistickém puči v roce 1948 změnil klub název na TJ Sokol a nedlouho poté se opět stěhoval, tentokrát k rybníku na konci Klánovic, kde sídlí dodnes. Hřiště se za podpory Národního výboru postupně zvelebovalo, vybavily se kabiny a vystavělo se sociální zařízení

a sprchy. Na konci šedesátých let začaly přicházet i sportovní úspěchy a A-tým se propracoval až do pražské I. A třídy. Úspěšná etapa skončila v roce 1995, kdy se fotbalový oddíl osamostatnil od tělovýchovné jednoty, začal vystupovat pod dnešním názvem FK Klánovice a pohyboval se na pomezí I. a II. třídy. Největší úspěchy začaly přicházet až nedávno. Postupně se podařilo zaplnit téměř všechny věkové kategorie (čeká se jen na to, až dorostou starší

žáci) a mladší dorost, jedna z výkladních skříní klánovického FK, před rokem postoupil do Pražského přeboru. Soutěž, v níž má možnost konfrontace s nejlepšími pražskými kluby, navíc udržel i pro letošní sezonu.

A dařilo se i mladším žákům. „Překonali snad všechny brankové rekordy, které tu kdy padly, dali přes sto třicet gólů. Uplynulá sezona byla vůbec úspěšná,“ pochvaluje si Matěj Nejedlý, hráč áčka a muž, jenž má na starosti mediální prezen-

FK KLÁNOVICE

Rok založení: 1909

Vývoj názvu klubu: SK Klánovice, AFK Klánovice, SK Klánovice, TJ Sokol Klánovice, FK Klánovice

Úspěchy: účast v I. A třídě

Současnost: I. B třída, skupina B

Počet týmů: jeden mužský („A“ – I. B třída, skupina B), starší dorost, mladší dorost, mladší žáci, starší příprava, mladší příprava

Správce Josef Horáček

To je trofej!

ZBRAŇ NA SOUPEŘE? OBROVSKÉ HŘIŠTĚ

Rozprostírá se vedle koupaliště na konci obce, je obklopen lesem a panuje v něm příjemný klid. Takový je areál FK Klánovice, v němž místní fotbalisté hrají už od roku 1952. Nemá žádná výrazná specifika, i když jedno by se našlo: místní hřiště je hodně velké, na délku má bezmála sto metrů. A donedávna bylo ještě větší, kvůli výstavbě „umělky“ se však muselo lehce zkrátit.

Areál, který má klub pronajatý od Městské části Klánovice (prozatím) do roku 2018, je skromný, ale pečlivě udržovaný a hlavně poměrně rozlehlý. Je tu tedy i prostor na hřiště s umělou trávou, které se, i za pomoci dotací, už začíná budovat. „Bude sloužit jako regulérní hřiště pro mladší žáky. Už tam máme položených prvních pár pruhů a počítáme, že příští rok by to mělo být hotové,“ věří Ivan Kusák.

Zatím ale musejí přes zimu hráči všech týmů trénovat v pronajaté tělocvičně, přičemž letos poprvé se áčko obešlo bez ní. „Pro dospělé je to přece jen zbytečné vyhazování peněz a zaplatpábůh byla letos tak mírná zima, že jsme mohli v pohodě trénovat venku. Ale děti a dorostenci samozřejmě chodí do tělocvičny,“ popisuje trenér Milan Štefeček.

Zásadní rekonstrukce areálu Klánovičtí neplánují, ostatně nejsou ani potřeba. Za zmínku stojí asi jen povinná úprava v podobě elektronického zasilování – od nové sezony totiž bude veškeré papírování spojené se zápasy, ale třeba i přestupy či hostování probíhat v rámci svazové akce „Fotbalová (r) evoluce“ on-line. „Natáhla se tu inženýrská síť a kabely se položily až do kabiny rozhodčích, aby mohli mít přístup na internet,“ popisuje Ivan Kusák. Lehkou úpravou prošlo v nedávné minulosti i samotné hřiště, které se muselo právě kvůli výstavbě „umělky“ zkrátit o osm metrů. Přesto nadále působí jako „letišťe“, na délku měří 98 metrů a široké je 62 metrů. „Je hodně velké, soupeři sem neradi jezdí, protože vědí, že budou muset hodně běhat,“ směje se kouč.

taci klubu včetně spoluprávy webových stránek. Naráží na to, že ročník 2014–15 zakončil postupem do I. B třídy z děleného prvního místa i A-tým. Úspěšné období připisují Klánovičtí mimo jiné tomu, že se klub stabilizoval. „Trenéři jsou na stejných pozicích u stejných mužstev už několik let a jejich práce se zúčtuje,“ myslí si Nejedlý. A jeho kolega, tajemník a sekretář v jedné osobě Ivan Kusák vypichuje i zlepšenou finanční stránku. „Začíná se uplatňovat pomoc ze svazu, díky níž jsme mohli udělat například nové brány. Zároveň funguje i spolupráce s městskou částí, která je nám samozřejmě v rámci jejích možností také finančně nakloněna a na chod klubu přispívá nezanedbatelnými částkami,“ těší ho.

BLBCI TU NEMAJÍ CO DĚLAT

Ač se v Klánovicích podobně jako v posledních letech i v mnoha jiných klu-

bech soustředí zejména na trpělivou a dlouhodobou práci s mládeží, uvědomují si, že nejvíc jsou vidět výsledky „A“ mužstva. A to se po letech opět těší na I. B třídu. Jakou v ní bude hrát roli po sportovní stránce, není podle dlouholetého trenéra chlapců Milana Štefečka zas tolik podstatné. I on se totiž na své svěřence snaží aplikovat stejnou filozofii, kterou je nasáklý celý klub vedený předsedou Janem Markem. A sám ji trefně shrnuje: „Pro mě je nejdůležitější, aby ten, kdo je v tomhle mančaftu, byl v první řadě dobrý jako člověk. Jestli někdo umí fotbal trochu víc, ale je to blbec, tak tady nemá co dělat,“ prohlašuje bodrý chlapík s bohatou trenérskou minulostí – vždyť koučoval mimo jiné na Střížkově, na Vyšehradě či v Brandýse. „Proto už z tohoto mančaftu tolik lidí odešlo, ač třeba byli fotbalově lepší. Ten, kdo je poctivý, rovný a slušný, určitě se vyrovná tomu, kdo je dobrý fotbalista.“

Péče o trávník musela být ve vedrech extrémní!

STADION FK KLÁNOVICE – V JEHLIČINĚ

Adresa: V Jehličině 391, Praha 9-Klánovice, 190 14

Dopravní spojení: minutu pěšky od autobusové zastávky Klánovice (linka 261)

Počet hřišť v areálu: jedno travnaté, jedno na nohejbal, jedno s umělou trávou (ve výstavbě)

Péči o tuto zbraň na soupeře má na starosti dlouholetý správce areálu V Jehličině Josef Horáček. A při pohledu na trávník je zřejmé, že se mu daří. „V těch horkách a suchách, která panují, je důležité

hlavně zalévání. V tomto ohledu máme výhodu v podobě studny, kterou máme společnou s koupalištěm. Denně hřiště spolká tak pětáctičet až čtyřicet kubiků. Každé tři hodiny přetahují hadice,“ prozrazuje. ■

Důraz na charakterové vlastnosti se vyplácí a hráče fotbal v této atmosféře baví. To je vidět nejen na sportovních úspěších poslední doby, ale třeba i na tom, že si jezdí do Klánovic zatrénovat i ve volném čase. „Mám hroznou radost z toho, že i když jsou prázdniny, tak si jich sem tolik jezdí zakopat,“ ukazuje trenér na hřiště, na němž se prohání dobrá patnáctka fotbalistů. „A tenhle přístup začínají brát i kluci v mladších výběrech,“ dodává spokojeně. „Samozřejmě nám ale jde i o výchovu dobrých fotbalistů, to se nevyplácí,“ upozorňuje trenér. Sportovní stránku Klánovičtí neopomíjejí. Jaké jsou tedy cíle áčka v této sezoně? „Chtěli bychom se v I. B třídě udržet, stabilizovat a pokud možno zabýdlet. A nebýt v ní pro ostudu,“ usmívá se Matěj Nejedlý a Milan Štefeček ho doplňuje. „Bude záležet jenom na hlavách a přístupu kluků, na tom, co vstřebají na tréninku. Jakmile pochopí, že když do sebe dostanou fyziku, tak

v téhle soutěži budou soupeře přejíždět právě jen fyzikou. Když budou mít naběháno, budou nepřijemní pro každého,“ vzkazuje. „Je jasné, že bychom rádi hráli někde nahoře, ale cíle si nedáváme. Hlavně ať to kluky baví. Kádr je zdravý, tak uvidíme,“ dodává. Kromě specifického přístupu k fotbalistům sázejí v klánovickém FK i na klasická lákadla typu grilovaček, plesů a podobných akcí. „Děláme Den otevřených dveří, při němž si místní mohou osahat, jak to tu funguje, a případně sem třeba přihlásit děti. Jsou to takové náborové kempy,“ prozrazuje Ivan Kusák. „Samozřejmě máme i rozlučky se sezonou a různé akce pro mládež,“ vypočítává. A nechybí ani pravidelná soustředění, zimní a letní, přičemž na ta letní vyrážejí týmy hromadně – od přípravy až po dorostence. „Pro ty malé kluky to pochopitelně probíhá formou her, ale dorostenci už tam musejí tvrdě makat,“ vysvětluje trenér Štefeček. ■

Tak co budeme dnes trénovat?

Ani zde historii nezapřou...

CIVIL

ANGLIČAN Z BOHNIC

O JOSEPHA CUNNINGHAMA STÁLA SPARTA, ALE ON ZŮSTAL VĚRNÝ SLOVANU A TEĎ SE TĚŠÍ DO USA

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Tak zajímavých osobností v pražských klubech moc nenajdete. A to jak po fotbalové, tak po lidské stránce. JOSEPH CUNNINGHAM, osmnáctiletý záložník Bohnic, platí za mimořádný talent, o jehož služby před lety stála dokonce i Sparta. Jenže on to má už odmala neobyčejně srovnané v hlavě a před fotbalovou kariérou dal přednost té profesní. I proto zůstal v ústraní Slovanu a soustředil se na studia, v nichž teď bude pokračovat v Los Angeles.

Josephův táta je Angličan a s jeho mámou, českou překladatelkou, se seznámil před dvaceti lety v Praze. Pepa, jak mu kamarádi i maminka říkají (tatínek do tajů češtiny moc nepronikl, a tak raději používá oslovení Joe), je tak odmala světoběžníkem. Část rodiny má tady, mimo jiné i šestnáctiletou sestru Lisu, a část, včetně devatenáctiletého bratra Jamese, donedávna rovněž hráče Slovanu, na ostrovech, kam pravidelně jezdí.

A nejen tam. „Brácha studuje v Exeteru, v Anglii mám i prarodiče a strejdy. Jezdím tam tak třikrát čtyřikrát do roka. Táta navíc už druhým rokem pracuje v Dubaji, takže jezdíme i za ním,“ vypočítává. „Obecně cestuji dost. Než se táta odstěhoval do Rijádu, pracoval ve střední a východní Evropě, takže jsme jezdili do Gruzie, Ázerbájdžánu nebo Kazachstánu. A teď jsem byl třeba v Keni. Táta tam pobýval pracovně a já měl narozeseny, tak jsme jeli na týden za ním.“

OD SEDMNÁCTI V „ÁČKU“

Na Josepha rodiče odjakživa mluvili svými rodnými jazyky, tudíž hovoří plynule česky i anglicky. „Anglicky asi líp než česky,“ směje se. „Cítím se napůl jako Angličan a napůl jako Čech, mám anglický pas, ale české občanství. Česko je pro mě domov a Anglie rodina,“ vystihuje absolvent Prague British School, který se v září na (minimálně) čtyři roky přestěhuje do USA. Na univerzitě v Los Angeles totiž bude studovat ekonomii. „Mohl jsem studovat i v Anglii, ale to by pro mě nebylo nic nového, nebyla by to dostatečná challenge. Ameriku jsem si vybral, protože tam mám víc možností, víc toho uvidím,“ vysvětluje.

Rodina Cunninghamových se tak definitivně rozprchne. „Dva roky tu

s mámou bude ještě ségra, ale ta chce taky studovat v cizině. Buď v Anglii, nebo ve Skotsku. Z rodinného hlediska to bude samozřejmě složité, nové, ale budeme se vídat. Navíc v dnešní době není problém komunikovat po internetu,“ tvrdí.

On-line jde sice komunikovat, ovšem nikoliv hrát fotbal. Joseph se tak musí rozloučit s bohnickým Slovanem, klubem, za který hraje od útlého dětství a v němž už od sedmnácti let hraje za „A“ tým. „Nikdy jsem nehrál za nikoho jiného, i když jsem měl nějaké nabídky. Ale mně se v Bohnicích hrozně líbí. Není to žádný velkoklub, ale je tam skvělý kolektiv, výborní lidé, funguje to tam jako velká rodina,“ objasňuje, proč odmítl nabídky věhlasnějších mančaftů.

V Bohnicích si teď chvilku nekopne...

... ale lásku k fotbalu ani v LA neztratil!

Mimo jiné i Sparty. „Bylo mi asi devět let. Po zápase na Aritmě mě oslovil nějaký pán, jestli to nechci zkusit ve Spartě. Ale už tehdy jsem věděl, že se nechci žít fotbal, bylo mi jasné, že je to moc velký risk. Navíc mám astma, které by mě v případné kariéře taky limitovalo. Chtěl jsem se zkrátka soustředit na školu, proto jsem zůstal na Slovanu, kde mi nic nechybělo a kde znám každý kout,“ prozrazuje. „Se Spartou jsem si aspoň zatrénoval na Strahově, byla to zajímavá zkušenost.“

DO BOHNIC SE VRÁTÍM

Jako světoběžník může Joe porovnávat, jak se s mladými fotbalisty pracuje v Česku a jak v Anglii. „Řekl bych, že tam je hlavně větší výběr a asi i větší zájem. Tady je fotbal velký po-

jem, ale tam je ještě větší, na univerzitě chce třeba dvě stě kluků hrát fotbal. Ale osobně to nemohu moc porovnávat na úrovni klubů, mám zkušenost jenom z doby, kdy jsme byli se školou nedaleko Manchesteru a hráli proti tamnímu školnímu výběru,“ vysvětluje. Teď bude každopádně moci srovnat, jak se fotbal dělá v USA. „Na to se těším, bude to zajímavá konfrontace. Poslední dobou tam jde fotbal hodně nahoru. Z Evropy se tam přesunula spousta legend, velkou úroveň má třeba i ženský fotbal,“ líčí usměvavý mladík, který hodlá zůstat u fotbalu i v Los Angeles. „Určitě se budu chtít prosadit do univerzitního týmu. Ale bude to složitě, je tam velká konkurence.“

Pepa má zkušenosti i s trénováním, na Slovanu vedl přípravku, na-

víc se systematicky vzdělává, takže se nabízí otázka, zda by v USA nechtěl „ochutnat“ fotbal i z jiné pozice než z té hráčské. „Trénování mě velmi láká,“ přikyvuje. „Stejně tak bych si chtěl vyzkoušet i nějakou pozici ve vedení. Ale to je daleko, nejdřív se tam musím adaptovat. A hlavně, na prvním místě pro mě bude vždycky škola.“ V Americe se každopádně bude věnovat i svým dalším koníčkům – tenisu a focení. „Tenis jsem hrával zádovně za Pohořelec, ale kvůli fotbalu a škole jsem ho musel nechat, už toho bylo moc. Dodnes si občas zahrávám mistráky, ale už netrénuji,“ popisuje. „A fotografování mě poslední dobou taky hodně baví. Mám objektiv, baví mě fotit hlavně sport. Letos jsem třeba fotil na Wimbledonu, to

bylo skvělé. A chtěl bych si vyzkoušet i focení fotbalu,“ líčí.

Než zmizí „za velkou louží“, chce si Joseph ještě zahrát za Slovan. „Snad to vyjde, nějaká tři kola bych mohl stihnout. A zodpovědně můžu říct, že do Bohnic se jednou stoprocentně vrátím. Nikdy nezapomenu, kde to všechno začalo. Slovan je úplně nejvíc. Tedy Slovan a ještě Liverpool, kterému fandím. Byl to první tým, jehož zápas jsem viděl v televizi. A taky obdivuju Stevena Gerrarda. Jiné kluby než Slovan a Liverpool pro mě neexistují,“ usmívá se Angličan z Bohnic. Třeba Gerrarda potká v LA, kam přestoupil... ■

INZERCE

FSG **SVOBODA ŠTEINFELD**

JOSEPH CUNNINGHAM

Věk: 18

Klub: Slovan Bohnice

Post: záložník

Hráčů s anglickými kořeny po Praze moc nebývá. Joseph je nezapřel!

FOTO MĚSÍCE

VODU!

OHROMNÁ VEDRA ZASÁHLA CELOU REPUBLIKU BĚHEM ČERVENCE I SRPNA! KROMĚ FOTBALISTŮ V AKCI SE POTŘEBOVALI SVLAŽIT I DIVÁCI A MALÉ DIVÁČKY. TADY OPRAVDU NENÍ CO DODÁVAT...

FOCENO: NA PRAŽSKÝCH STADIONECH AUTOŘI: PAVEL JIŘÍK ST., PAVEL JIŘÍK ML.

ATRAKTIVNÍ WEB PFS

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

www.fotbalpraha.cz

Léto 2015
se slevou pro malé i velké fotbalisty

Dovolená v pohodě

ALEXANDRIA
cestovní kancelář

Kupon na slevy z cen zájezdů CK ALEXANDRIA
pro členy a fanoušky Pražského fotbalového svazu:

- 14 % z katalogových cen leteckých zájezdů z nabídky CK Alexandria***
- 9 % z katalogových cen zájezdů s vlastní a autobusovou dopravou***
- 5 % z last minute nabídek CK Alexandria***

Jméno a příjmení objednavatele zájezdu:

Rezervační číslo objednaného zájezdu: Fotbalový klub:

* Více informací získáte a slevu uplatníte v našich pražských pobočkách:

Vodičkova 25, 110 00 Praha 1, a Španělská 2, 120 00 Praha 2

TENTO KUPON LZE VOLNĚ KOPÍROVAT A ŠÍŘIT MEZI ČLENY A PŘÍZNIVCE VAŠEHO KLUBU. NA VYŽÁDÁNÍ JEJ ZÍSKÁTE I VE VÝŠE UVEDENÝCH POBOČKÁCH.

ALEXANDRIA
cestovní kancelář

SLEVA
40 %
PRO ČLENY PFS
NA SPORTOVNÍ
VYBAVENÍ NIKE

ExtraFotbal.cz

DODAVATEL KOMPLETNÍHO SPORTOVNÍHO VYBAVENÍ **NIKE**.

// NYNÍ AKČNÍ NABÍDKA!

INFORMUJTE SE NA ESHOP@EXTRAFOTBAL.CZ

// NAVŠTIVTE NAŠI VZORKOVNU NA ADRESE:

KOMUNARDŮ 1039/39 / 170 00 / PRAHA 7

ExtraFotbal.cz

FOOTBALLMANIA, A.S.

KOMUNARDŮ 1039/39 / 170 00 / PRAHA 7

TEL.: 226 232 193 / **MAIL:** ESHOP@EXTRAFOTBAL.CZ

WWW.EXTRAFOTBAL.CZ